

Dziennik Urzędowy

Unii Europejskiej

C 274

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Tom 56

21 września 2013

Powiadomienie nr

Spis treści

Strona

IV Informacje

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2013/C 274/01	Ostatnia publikacja Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w <i>Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej</i> Dz.U. C 260 z 7.9.2013.....	1
---------------	--	---

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2013/C 274/02	Sprawa C-296/13: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bayerisches Verwaltungsgericht München (Niemcy) w dniu 28 maja 2013 r. — RWE AG przeciwko Freistaat Bayern	2
2013/C 274/03	Sprawa C-328/13: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof (Niemcy) w dniu 17 czerwca 2013 r. — Österreichischer Gewerkschaftsbund przeciwko Wirtschaftskammer Österreich — Fachverband Autobus-, Luftfahrt- und Schifffahrtsunternehmen	2
2013/C 274/04	Sprawa C-329/13: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Unabhängiger Verwaltungssenat Wien (Austria) w dniu 17 czerwca 2013 r. — Ferdinand Stefan	2

PL

Cena:
3 EUR

(Ciąg dalszy na następnej stronie)

Powiadomienie nr	Spis treści (ciąg dalszy)	Strona
2013/C 274/05	Sprawa C-332/13: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Kúria (Węgry) w dniu 19 czerwca 2013 r. — Weigl Ferenc przeciwko Nemzeti Innovációs Hivatal	3
2013/C 274/06	Sprawa C-347/13: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Rüsselsheim (Niemcy) w dniu 25 czerwca 2013 r. — Erich Pickert przeciwko Condor Flugdienst GmbH	3
2013/C 274/07	Sprawa C-349/13: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Naczelny Sąd Administracyjny (Polska) w dniu 25 czerwca 2013 r. — Minister Finansów przeciwko Oil Trading Poland Sp. z o.o. w Szczecinie.....	4
2013/C 274/08	Sprawa C-353/13: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Rüsselsheim (Niemcy) w dniu 27 czerwca 2013 r. — Jürgen Hein, Hjordis Hein przeciwko Condor Flugdienst GmbH	4
2013/C 274/09	Sprawa C-357/13: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Krakowie (Polska) w dniu 27 czerwca 2013 r. — Drukarnia Multipress Sp. z o.o. w Krakowie przeciwko Ministrowi Finansów	5
2013/C 274/10	Sprawa C-359/13: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Centrale Raad van Beroep (Niderlandy) w dniu 27 czerwca 2013 r. — B. Martens przeciwko Minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap	5
2013/C 274/11	Sprawa C-365/13: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Belgia) w dniu 1 lipca 2013 r. — Ordre des architectes przeciwko État belge	6
2013/C 274/12	Sprawa C-375/13: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Handelsgesicht Wien (Austria) w dniu 3 lipca 2013 r. — Harald Kolassa przeciwko Barclays Bank PLC	6
2013/C 274/13	Sprawa C-377/13: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Arbitral Tributário (Centro de Arbitragem Administrativa — CAAD) (Portugalia) w dniu 3 lipca 2013 r. — Ascendi Beiras Litoral e Alta, Auto Estradas das Beiras Litoral e Alta, SA przeciwko Autoridade Tributária e Aduaneira	8
2013/C 274/14	Sprawa C-382/13: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Centrale Raad van Beroep (Niderlandy) w dniu 4 lipca 2013 r. — C.E. Franzen i in. przeciwko Raad van bestuur van de Sociale verzekeringsbank (Svb)	8
2013/C 274/15	Sprawa C-384/13: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo (Hiszpania) w dniu 5 lipca 2013 r. — Estación de Servicio Pozuelo 4, S.L. przeciwko GALP Energía España S.A.U.	9
2013/C 274/16	Sprawa C-387/13: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez College van Beroep voor het Bedrijfsleven (Niderlandy) w dniu 8 lipca 2013 r. — VAEX Varkens- en Veehandel BV przeciwko Productschap Vee en Vlees	9
2013/C 274/17	Sprawa C-393/13 P: Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 30 kwietnia 2013 r. w sprawie T-304/11 Alumina d.o.o. przeciwko Radzie i Komisji, wniesione w dniu 11 lipca 2013 r. przez Radę Unii Europejskiej	10
2013/C 274/18	Sprawa C-395/13: Skarga wniesiona w dniu 12 lipca 2013 r. — Komisja Europejska przeciwko Królestwu Belgii	10
2013/C 274/19	Sprawa C-397/13 P: Odwołanie od wyroku Sądy (piąta izba) wydanego w dniu 25 kwietnia 2013 r. w sprawie T-119/11 Gbagbo przeciwko Radzie, wniesione w dniu 15 lipca 2013 r. przez Simone Gbagbo	11

2013/C 274/20	Sprawa C-398/13 P: Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 25 kwietnia 2013 r. w sprawie T-526/10 Inuit Tapiriit Kanatami i in. przeciwko Komisji Europejskiej, Radzie Unii Europejskiej, Parlamentowi Europejskiemu, wniesione w dniu 12 lipca 2013 r. przez Inuit Tapiriit Kanatami i in.	12
2013/C 274/21	Sprawa C-399/13 P: Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 7 czerwca 2013 r. w sprawie T-93/11 Stichting Corporate Europe Observatory przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 11 lipca 2013 r. przez Stichting Corporate Europe Observatory	13
2013/C 274/22	Sprawa C-400/13: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Düsseldorf (Niemcy) w dniu 16 lipca 2013 r. — Sophia Marie Nicole Sanders reprezentowana przez Marianne Sanders przeciwko Davidowi Verhaegenowi	13
2013/C 274/23	Sprawa C-402/13: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Anotato Dikastirio Kyprou (Republika Cypru) w dniu 16 lipca 2013 r. — Cypra Limited przeciwko Republice Cypru	13
2013/C 274/24	Sprawa C-403/13: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Ireland (Irlandia) w dniu 16 lipca 2013 r. — Lisa Kelly przeciwko Minister for Social Protection	14
2013/C 274/25	Sprawa C-404/13: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supreme Court of the United Kingdom (Zjednoczone Królestwo) w dniu 16 lipca 2013 r. — R na wniosek ClientEarth przeciwko Secretary of State for the Environment, Food and Rural Affairs	14
2013/C 274/26	Sprawa C-408/13: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Karlsruhe (Niemcy) w dniu 18 lipca 2013 r. — Barbara Huber przeciwko Manfred Huber	15
2013/C 274/27	Sprawa C-409/13: Skarga wniesiona w dniu 18 lipca 2013 r. — Rada Unii Europejskiej przeciwko Komisji Europejskiej	15
2013/C 274/28	Sprawa C-415/13 P: Odwołanie wniesione w dniu 22 lipca 2013 r. przez Fabrykę Łożysk Tocznych-Kraśnik S.A. od wyroku Sądu (pierwszej izby) z dnia 14 maja 2013 r. w sprawie T-19/12, Fabryka Łożysk Tocznych-Kraśnik przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) — Impexmetal	16
2013/C 274/29	Sprawa C-425/13: Skarga wniesiona w dniu 24 lipca 2013 r. — Komisja Europejska przeciwko Radzie Unii Europejskiej	17

Sąd

2013/C 274/30	Sprawa T-363/13: Skarga wniesiona w dniu 10 lipca 2013 r. — Harper Hygienics przeciwko OHIM — Clinique Laboratories (CLEANIC intimate)	18
2013/C 274/31	Sprawa T-370/13: Skarga wniesiona w dniu 17 lipca 2013 r. — Gemeente Eindhoven przeciwko Komisji	18
2013/C 274/32	Sprawa T-374/13: Skarga wniesiona w dniu 17 lipca 2013 r. — Moonlight przeciwko OHIM — Lampenwelt (Moon)	19

Powiadomienie nr	Spis treści (ciąg dalszy)	Strona
2013/C 274/33	Sprawa T-381/13: Skarga wniesiona w dniu 24 lipca 2013 r. — Perfetti Van Melle przeciwko OHIM (DAISY)	20
2013/C 274/34	Sprawa T-382/13: Skarga wniesiona w dniu 24 lipca 2013 r. — Perfetti Van Melle SpA przeciwko OHIM (MARGARITAS)	20
2013/C 274/35	Sprawa T-387/13: Skarga wniesiona w dniu 26 lipca 2013 r. — Federación Nacional de Cafeteros de Colombia przeciwko OHIM — Hautrive (COLOMBIANO HOUSE)	21
2013/C 274/36	Sprawa T-393/13: Skarga wniesiona w dniu 1 sierpnia 2013 r. — SolarWorld i Solsonica przeciwko Komisji	21
2013/C 274/37	Sprawa T-394/13: Skarga wniesiona w dniu 2 sierpnia 2013 r. — Photo USA Electronic Graphic przeciwko Radzie	22
2013/C 274/38	Sprawa T-395/13: Skarga wniesiona w dniu 31 lipca 2013 r. — Miettinen przeciwko Radzie	23
2013/C 274/39	Sprawa T-396/13: Skarga wniesiona w dniu 30 lipca 2013 r. — Dosen przeciwko OHIM — Gramm (Nano-Pad)	23
2013/C 274/40	Sprawa T-398/13: Skarga wniesiona w dniu 2 sierpnia 2013 r. — TVR Automotive przeciwko OHIM — TVR Italia (TVR)	24
2013/C 274/41	Sprawa T-404/13: Skarga wniesiona w dniu 8 sierpnia 2013 r. — NIIT Insurance Technologies przeciwko OHIM (SUBSCRIBE)	24
2013/C 274/42	Sprawa T-411/13: Skarga wniesiona w dniu 5 sierpnia 2013 r. — T & L Sugars Ltd i Sidul Açúcares przeciwko Komisji	25
2013/C 274/43	Sprawa T-412/13: Skarga wniesiona w dniu 9 sierpnia 2013 r. — Chin Haur Indonesia przeciwko Radzie	27
2013/C 274/44	Sprawa T-413/13: Skarga wniesiona w dniu 9 sierpnia 2013 r. — City Cycle Industries przeciwko Radzie	28

Sąd do spraw Służby Publicznej

2013/C 274/45	Sprawa F-56/13: Skarga wniesiona w dniu 6 czerwca 2013 r. — ZZ przeciwko Komisji	29
2013/C 274/46	Sprawa F-60/13: Skarga wniesiona w dniu 26 kwietnia 2013 r. — ZZ przeciwko Komisji	29
2013/C 274/47	Sprawa F-61/13: Skarga wniesiona w dniu 25 czerwca 2013 r. — ZZ i in. przeciwko EBI	29
2013/C 274/48	Sprawa F-64/13: Skarga wniesiona w dniu 28 czerwca 2013 r. — ZZ przeciwko Trybunałowi Sprawiedliwości	30
2013/C 274/49	Sprawa F-66/13: Skarga wniesiona w dniu 4 lipca 2013 r. — ZZ przeciwko Europolowi	30
2013/C 274/50	Sprawa F-67/13: Skarga wniesiona w dniu 8 lipca 2013 r. — ZZ przeciwko Europolowi	31

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

(2013/C 274/01)

Ostatnia publikacja Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej

Dz.U. C 260 z 7.9.2013.

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 252 z 31.8.2013.

Dz.U. C 245 z 24.8.2013.

Dz.U. C 233 z 10.8.2013.

Dz.U. C 226 z 3.8.2013.

Dz.U. C 215 z 27.7.2013.

Dz.U. C 207 z 20.7.2013.

Teksty te są dostępne na stronach internetowych:

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bayerisches Verwaltungsgericht München (Niemcy) w dniu 28 maja 2013 r. — RWE AG przeciwko Freistaat Bayern

(Sprawa C-296/13)

(2013/C 274/02)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bayerisches Verwaltungsgericht München

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: RWE AG

Strona pozwana: Freistaat Bayern

Postanowieniem Trybunału z dnia 25 lipca 2013 r. sprawa zostaje wykreślona z rejestru Trybunału.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof (Niemcy) w dniu 17 czerwca 2013 r. — Österreichischer Gewerkschaftsbund przeciwko Wirtschaftskammer Österreich — Fachverband Autobus-, Luftfahrt- und Schifffahrtsunternehmen

(Sprawa C-328/13)

(2013/C 274/03)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberster Gerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Österreichischer Gewerkschaftsbund

Strona pozwana: Wirtschaftskammer Österreich — Fachverband Autobus-, Luftfahrt- und Schifffahrtsunternehmen

Pytania prejudycjalne

- a) Czy zwrot użyty w art. 3 ust. 3 dyrektywy 2001/23/WE⁽¹⁾, zgodnie z którym „zasady i warunki” ustanowione w układach zbiorowych, jakie stosowane były w stosunku do zbywającego, mają być nadal przestrzegane „na takich samych zasadach”, „do momentu rozwiązania lub wygaśnięcia układów zbiorowych”, należy interpretować w ten sposób, że objęte są nim także takie zasady i warunki, które zostały ustanowione w układach zbiorowych, a które zgodnie z prawem krajowym pozostają w mocy bezterminowo pomimo ich rozwiązania, dopóki inny układ zbiorowy nie wejdzie w życie albo zainteresowani pracownicy nie zawrą nowych porozumień indywidualnych?
- b) Czy art. 3 ust. 3 dyrektywy 2001/23/WE należy interpretować w ten sposób, że „zastosowanie innych układów zbiorowych” przejmującego obejmuje także dalsze obowiązywanie również rozwiązanych układów zbiorowych przejmującego w powyżej przedstawionym rozumieniu?

(¹) Dyrektywa Rady 2001/23/WE z dnia 12 marca 2001 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do ochrony praw pracowniczych w przypadku przejęcia przedsiębiorstw, zakładów lub części przedsiębiorstw lub zakładów, Dz.U. L 82, s.16.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Unabhängiger Verwaltungssenat Wien (Austria) w dniu 17 czerwca 2013 r. — Ferdinand Stefan

(Sprawa C-329/13)

(2013/C 274/04)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Unabhängiger Verwaltungssenat Wien

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Ferdinand Stefan

Strona pozwana: Bundesminister für Land- und Forstwirtschaft, Umwelt und Wasserwirtschaft

Pytania prejudycjalne

- 1) W przedmiocie ważności dyrektywy 2003/4/WE ⁽¹⁾:

Zgodnie z art. 267 zdanie pierwsze lit. b) TFUE zostaje przedstawione pytanie: czy dyrektywa 2003/4/WE jest ważna w całości, względnie czy ważne są wszystkie części tejże dyrektywy 2003/4/WE, w szczególności w świetle wymogów określonych w art. 47 ust. 2 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej?

- 2) W przedmiocie wykładni dyrektywy 2003/4/WE:

Jeżeli Trybunał Sprawiedliwości UE potwierdzi ważność dyrektywy 2003/4/WE w całości bądź ważność części tejże dyrektywy 2003/4/WE, przedstawione zostaje — zgodnie z art. 267 zdanie pierwsze lit. a) i b) TFEU — pytanie: w jakim zakresie i przy jakich założeniach przepisy dyrektywy 2003/4/WE są zgodne z przepisami Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej i z wymogami określonymi w art. 6 TUE.

(¹) Dyrektywa 2003/4/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2003 r. w sprawie publicznego dostępu do informacji dotyczących środowiska i uchylająca dyrektywę Rady 90/313/EWG, Dz.U. L 41, s. 26

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Kúria (Węgry) w dniu 19 czerwca 2013 r. — Weigl Ferenc przeciwko Nemzeti Innovációs Hivatal

(Sprawa C-332/13)

(2013/C 274/05)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Kúria

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Weigl Ferenc

Strona pozwana: Nemzeti Innovációs Hivatal

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy należy uznać, że Karta praw podstawowych Unii Europejskiej znajduje zastosowanie do stosunku prawnego urzędników rządowych i urzędników publicznych?
- 2) Czy art. 30 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że przepis, jaki zawiera odnośnie do ochrony prawnej wobec nieuzasadnionych zwolnień z pracy, należy stosować niezależnie od tego, że państwo członkowskie nie uznaje jako wiążącego go art. 24 Zrewidowanej Europejskiej Karty Społecznej?
- 3) Jeżeli tak, to czy art. 30 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że zgodny z pojęciem „nieuzasadnionego zwolnienia z pracy” jest przepis krajowy, zgodnie z którym, jeżeli zwalnia się urzędnika rządowego, nie ma konieczności informowania go o przyczynach zwolnienia?
- 4) Czy wyrażenie „zgodnie z prawem Unii oraz ustawodawstwami i praktykami krajowymi” zawarte w art. 30 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że państwo członkowskie może określić w sposób zgodny z prawem szczególną kategorię osób, do których nie jest konieczne stosowanie art. 30 Karty w przypadku wygaśnięcia jego stosunku prawnego?
- 5) W zależności od odpowiedzi na pytanie 2-4, czy art. 51 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w odniesieniu do urzędników rządu w ten sposób, że sądy krajowe powinny pomijać przepisy krajowe sprzeczne z art. 30 tej Karty?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Rüsselsheim (Niemcy) w dniu 25 czerwca 2013 r. — Erich Pickert przeciwko Condor Flugdienst GmbH

(Sprawa C-347/13)

(2013/C 274/06)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Amtsgericht Rüsselsheim

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Erich Pickert

Strona pozwana: Condor Flugdienst GmbH

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy nadzwyczajna okoliczność w rozumieniu art. 5 ust. 3 rozporządzenia ⁽¹⁾ musi się odnosić bezpośrednio do zarezerwowanego lotu?
- 2) W przypadku, jeżeli na pytanie 1 należy udzielić odpowiedzi przeczącej: ile uprzednich przelotów samolotu, który ma być użyty do planowego lotu, ma znaczenie w odniesieniu do nadzwyczajnej okoliczności? Czy istnieje ograniczenie czasowe w odniesieniu do uwzględnienia nadzwyczajnych okoliczności dotyczących uprzednich przelotów? Jeśli tak, jak należy je wyliczyć?
- 3) W razie gdy nadzwyczajne okoliczności występujące przy uprzednich przelotach mają również znaczenie dla późniejszego lotu: czy racjonalne środki, które powinien podjąć obsługujący przewoźnik lotniczy zgodnie z art. 5 ust. 3 rozporządzenia, muszą odnosić się tylko do zapobiegania nadzwyczajnej okoliczności, czy także do uniknięcia dłuższego opóźnienia?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91, Dz.U. L 46, s.1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Naczelny Sąd Administracyjny (Polska) w dniu 25 czerwca 2013 r. — Minister Finansów przeciwko Oil Trading Poland Sp. z o.o. w Szczecinie

(Sprawa C-349/13)

(2013/C 274/07)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Naczelny Sąd Administracyjny

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Minister Finansów

Strona pozwana: Oil Trading Poland sp. z o.o. w Szczecinie

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 3 ust. 3 dyrektywy Rady 92/12/EWG z dnia 25 lutego 1992 r. w sprawie ogólnych warunków dotyczących wyrobów objętych podatkiem akcyzowym, ich przechowywania, przepływu oraz kontrolowania ⁽¹⁾— oraz aktualnie odpowiednio art. 1 ust. 3 lit. a) i akapit pierwszy dyrektywy Rady 2008/118/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie ogólnych zasad dotyczących podatku akcyzowego, uchylającej dyrektywę 92/12/EWG ⁽²⁾ należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwia się nałożeniu przez państwo członkowskie na oleje smarowe oznaczone kodem CN 2710 19 71 — 2710 19 99, wykorzystywane do celów innych niż napędowe i grzewcze, podatku akcyzowego, według reguł właściwych dla ujednoliconego podatku akcyzowego nakładanego na konsumpcję produktów energetycznych?

⁽¹⁾ Dz. U. L 76, s. 1; Polskie wydanie specjalne — Rozdział 9, t.1, s. 179

⁽²⁾ Dz. U. L 9, s. 12

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Rüsselsheim (Niemcy) w dniu 27 czerwca 2013 r. — Jürgen Hein, Hjördis Hein przeciwko Condor Flugdienst GmbH

(Sprawa C-353/13)

(2013/C 274/08)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Amtsgericht Rüsselsheim

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Jürgen Hein, Hjördis Hein

Strona pozwana: Condor Flugdienst GmbH

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy ingerencje osób trzecich działających na własną odpowiedzialność, na które przeniesiono zadania należące do działalności przewoźnika lotniczego należy oceniać jako nadzwyczajne okoliczności w rozumieniu art. 5 ust. 3 rozporządzenia ⁽¹⁾?

- 2) Na wypadek udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze: czy przy ocenie istotne jest, na czyje zlecenie (przewoźnika lotniczego, operatora portu lotniczego etc.) działała osoba trzecia?

(¹) Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91, Dz.U. L 46, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Krakowie (Polska) w dniu 27 czerwca 2013 r. — Drukarnia Multipress Sp. z o.o. w Krakowie przeciwko Ministrowi Finansów

(Sprawa C-357/13)

(2013/C 274/09)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Krakowie

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Drukarnia Multipress Sp. z o.o. w Krakowie

Strona pozwana: Minister Finansów

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 2 ust. 1 lit. b) i c) dyrektywy Rady 2008/7/WE z dnia 12 lutego 2008 r. dotyczącej podatków pośrednich od gromadzenia kapitału (¹), należy interpretować w ten sposób, że za spółkę kapitałową w rozumieniu tych przepisów należy uznać spółkę komandytowo-akcyjną, jeżeli z charakteru prawnego tej spółki wynika, że tylko część jej kapitału i wspólników może spełniać warunki przewidziane w art. 2 ust. 1 lit. b) i c) dyrektywy?
- 2) W przypadku, jeśli odpowiedź na pytanie pierwsze byłaby negatywna — czy art. 9 dyrektywy Rady 2008/7/WE z dnia 12 lutego 2008 r. dotyczącej podatków pośrednich od gromadzenia kapitału, należy interpretować w ten sposób, że przyznając uprawnienie państwu członkowskiemu do nieuznawania podmiotów, o których mowa w art. 2 ust. 2 dyrektywy za spółki kapitałowe, przyznaje on dowolność państwu członkowskiemu w zakresie opodatkowania podatkiem kapitałowym tych podmiotów?

(¹) Dz. U. L 46, s. 11

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Centrale Raad van Beroep (Niderlandy) w dniu 27 czerwca 2013 r. — B. Martens przeciwko Minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap

(Sprawa C-359/13)

(2013/C 274/10)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Centrale Raad van Beroep

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: B. Martens

Strona pozwana: Minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap

Pytania prejudycjalne

- 1A) Czy prawo Unii, w szczególności art. 45 TFUE oraz art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 1612/68 (¹) należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie temu, by państwo członkowskie Niderlandy odmówiły pełnoletniemu dziecku, pozostającemu na utrzymaniu pracownika przygranicznego posiadającego obywatelstwo niderlandzkie, zamieszkałego w Belgii, pracującego częściowo w Niderlandach i częściowo w Belgii, prawa do stypendium studenckiego obejmującego kształcenie poza Unią z chwilą, w której uległ rozwiązaniu stosunek pracy pracownika przygranicznego i pracownik ów wykonywał odtąd pracę jedynie w Belgii, z tego względu, że dziecko nie spełniło przesłanki, wedle której powinno ono zamieszkiwać w Niderlandach przynajmniej trzy z sześciu lat poprzedzających zapisanie do placówki edukacyjnej?
- 1B) Gdyby na pytanie 1A należało udzielić odpowiedzi twierdzącej: Czy prawo Unii stoi na przeszkodzie udzieleniu stypendium studenckiego — przy założeniu, że zostały spełnione pozostałe jego przesłanki — na okres krótszy od czasu trwania kształcenia, dla którego udzielono stypendium?

Gdyby przy udzielaniu odpowiedzi na pytania 1A i 1B Trybunał miał dojść do wniosku, że przepisy prawa dotyczące prawa do swobodnego przepływu pracowników nie zabraniają nieudzielenia B. Martens stypendium studenckiego w okresie od listopada 2008 do czerwca 2011 lub w odniesieniu do części tego okresu:

- 2) Czy art. 20 TFUE i art. 21 TFUE należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie temu, aby państwo członkowskie Niemcy nie przedłużyło stypendium studenckiego na kształcenie w placówce edukacyjnej położonej na obszarze krajów i terytoriów zamorskich (KTZ) (Curaçao), które przysługiwało zainteresowanej w związku z tym, że jej ojciec wykonywał w Niemczech działalność zarobkową jako pracownik przygraniczny, z tego względu, że zainteresowana nie spełnia przesłanki obowiązującej wszystkich obywateli Unii, w tym również obywateli Niemiec, wedle której powinna ona zamieszkiwać w Niemczech przynajmniej trzy z sześciu lat poprzedzających zapisanie na studia?

(¹) Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1612/68 z dnia 15 października 1968 r. w sprawie swobodnego przepływu pracowników wewnątrz Wspólnoty (Dz.U. L 257, s. 2).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Belgia) w dniu 1 lipca 2013 r. — Ordre des architectes przeciwko État belge

(Sprawa C-365/13)

(2013/C 274/11)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d'État

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Ordre des architectes

Strona pozwana: État belge.

Pytania prejudycjalne

Czy wykładni art. 21 i 49 dyrektywy 2005/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 września 2005 r. w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych (¹), które nakładają na każde państwo członkowskie obowiązek uznawania dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji, na potrzeby podejmowania i prowadzenia działalności zawodowej, poprzez nadanie im takiej samej mocy na jego terytorium, jak dokumentom potwierdzającym posiadanie kwalifikacji, które to państwo samo wydaje, należy dokonywać w taki sposób, że zakazują one, aby państwo, na potrzeby wpisu na listę członków izby architektów, wprowadziło względem osób legitymujących się dokumentem potwierdzającym posiadanie kwalifikacji architekta określonym w art. 46 tej dyrektywy albo dokumentem określonym w jej art. 49 ust. 1, obowiązek spełnienia dodatkowego warunku odbycia praktyki zawodowej lub posiadania doświadczenia zawodowego równoważnego z tym, które jest wymagane od osób legitymujących się dyplomami architekta wydawanymi na jego terytorium, po uzyskaniu tych dyplomów?

(¹) Dz.U. L 255, s. 22

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Handelsgericht Wien (Austria) w dniu 3 lipca 2013 r. — Harald Kolassa przeciwko Barclays Bank PLC

(Sprawa C-375/13)

(2013/C 274/12)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Handelsgericht Wien

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Harald Kolassa

Strona pozwana: Barclays Bank PLC

Pytania prejudycjalne

A. Artykuł 15 ust. 1 rozporządzenia nr 44/2001 (¹) (Bruksela I):

- 1) Czy zawarte w art. 15 ust. 1 rozporządzenia nr 44/2001 sformułowanie „[j]eżeli przedmiotem postępowania jest umowa lub roszczenia z umowy, którą zawarła osoba, konsument, w celu, który nie może być uważany za działalność zawodową lub gospodarczą tej osoby” należy interpretować w ten sposób, że

1.1. skarżący, który jako konsument nabył na rynku wtórnym dłużne papiery wartościowe na okaziciela, a obecnie podnosi roszczenia przeciwko emitentowi z tytułu tytułu odpowiedzialności za informację zawarte w prospekcie emisyjnym, o naruszenie obowiązku informowania i kontroli oraz z tytułu warunków pożyczki, może powołać się na tę przesłankę uzasadniającą jurysdykcję, jeśli skarżący poprzez nabycie papieru wartościowego od osoby trzeciej wstąpił w sposób pośredni w stosunek umowny pomiędzy emitentem a pierwotnym pożyczkodawcą?

1.2. (w przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie 1.1.) skarżący może powołać się na jurysdykcję wynikającą z art. 15 ust. 1 rozporządzenia nr 44/2001 także wówczas, gdy osoba trzecia, od której konsument zakupił dłużne papiery wartościowe na okaziciela, nabyła je uprzednio w celu,

który może być uważany za działalność zawodową lub gospodarczą tej osoby, skarżący wstępuje zatem w stosunek umowny pożyczki w miejsce osoby niebędącej konsumentem?

1.3. (w przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytania 1.1. i 1.2.) skarżący konsument może powołać się na jurysdykcję w sprawach konsumenckich wynikającą z art. 15 rozporządzenia nr 44/2001 także wówczas, gdy on sam nie jest posiadaczem dłużnych papierów wartościowych, lecz jest nim niebędąca konsumentem osoba trzecia, której skarżący zlecił nabycie papierów wartościowych, a która na podstawie umowy we własnym imieniu posiada powierzone jej przez skarżącego papiery wartościowe, a skarżącemu przysługuje jedynie wynikające z prawa zobowiązań roszczenie o ich wydanie?

2) (w przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie 1.1) art. 15 ust. 1 rozporządzenia nr 44/2001 uzasadnia także dla roszczeń deliktowych wynikających z nabycia pożyczki jurysdykcję dodatkową sądu, do którego wniesiono powództwo o roszczenia umowne wynikające z tego nabycia pożyczki?

B. Artykuł 5 pkt 1 lit. a) rozporządzenia nr 44/2001 (Bruksela I):

1) Czy zawarte w art. 5 pkt 1 lit. a) rozporządzenia nr 44/2001 sformułowanie „jeżeli przedmiotem postępowania jest umowa lub roszczenia wynikające z umowy” należy interpretować w ten sposób, że

1.1. skarżący, który jako konsument nabył na rynku wtórnym dłużne papiery wartościowe na okaziciela, a obecnie podnosi roszczenia przeciwko emitentowi z tytułu odpowiedzialności za informacje zawarte w prospekcie emisyjnym, o naruszenie obowiązku informowania i kontroli oraz z tytułu warunków pożyczki, może powołać się na tę przesłankę uzasadniającą jurysdykcję, jeśli skarżący poprzez nabycie papierów wartościowych od osoby trzeciej wstąpił w sposób pośredni w stosunek umowny pomiędzy emitentem a pierwotnym pożyczkodawcą?

1.2. (w przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie 1.1.) skarżący może powołać się na jurysdykcję wynikającą z art. 5 pkt 1 lit. a) rozporządzenia nr 44/2001 także wówczas, gdy on sam nie jest posiadaczem dłużnych papierów wartościowych, lecz jest nim niebędąca konsumentem osoba trzecia, której skarżący zlecił nabycie papierów wartościowych, a która na podstawie umowy powiernictwa we własnym imieniu posiada powierzone jej przez skarżącego papiery wartościowe, a skarżącemu przysługuje jedynie wynikające z prawa zobowiązań roszczenie o ich wydanie?

2) (w przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie 1.1) art. 5 pkt 1 lit. a) rozporządzenia nr

44/2001 uzasadnia także dla roszczeń deliktowych wynikających z nabycia pożyczki jurysdykcję dodatkową sądu, do którego wniesiono powództwo o roszczenia umowne wynikające z tego nabycia pożyczki?

C. Artykuł 5 pkt 3 rozporządzenia nr 44/2001 (Bruksela I):

1) Czy wynikające z prawa rynków finansowych roszczenia odszkodowawcze w związku z informacjami zawartymi w prospekcie emisyjnym i roszczenia z tytułu naruszenia obowiązków ochrony i informowania w związku z emisją dłużnych papierów wartościowych są roszczeniami wynikającymi z czynu niedozwolonego lub czynu podobnego do czynu niedozwolonego w rozumieniu art. 5 pkt 3 rozporządzenia nr 44/2001?

1.1. (w przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie 1.) Czy dotyczy to również sytuacji, w której osoba, która sama nie jest posiadaczem dłużnych papierów wartościowych, lecz przysługuje jej jedynie wynikające z prawa zobowiązań roszczenie o ich wydanie wobec posiadacza, któremu te papiery wartościowe powierzyła, podnosi te roszczenia wobec emitenta?

2) Czy zawarte w art. 5 pkt 3 rozporządzenia nr 44/2001 sformułowanie „miejsca, gdzie nastąpiło lub może nastąpić zdarzenie wywołujące szkodę” należy interpretować w ten sposób, że w przypadku nabycia papierów wartościowych na podstawie umyślnych błędnych informacji podanych przez zarząd,

2.1. za miejsce, gdzie nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę należy uznać miejsce zamieszkania poszkodowanego, jako punkt centralny jego majątku?

2.2. (w przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie 2.1.) Czy dotyczy to także sytuacji, w której zlecenie zakupu i przelew środków mogą zostać odwołane aż do chwili realizacji transakcji, a realizacja transakcji nastąpiła pewien czas po obciążeniu konta poszkodowanego w innym państwie członkowskim?

D. Badanie jurysdykcji, okoliczności o podwójnym znaczeniu

1) Czy sąd w ramach badania jurysdykcji zgodnie z art. 25 i nast. rozporządzenia nr 44/2001 zobowiązany jest przeprowadzić pełne postępowanie dowodowe w przedmiocie okoliczności, które mają znaczenie zarówno dla kwestii jurysdykcji, jak i dla istnienia podnoszonego roszczenia („okoliczności o podwójnym znaczeniu”), czy przy rozstrzyganiu o jurysdykcji może przyjąć słuszność twierdzeń strony skarżącej?

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. L 12, s.1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Arbitral Tributário (Centro de Arbitragem Administrativa — CAAD) (Portugalia) w dniu 3 lipca 2013 r. — Ascendi Beiras Litoral e Alta, Auto Estradas das Beiras Litoral e Alta, SA przeciwko Autoridade Tributária e Aduaneira

(Sprawa C-377/13)

(2013/C 274/13)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Tribunal Arbitral Tributário (Centro de Arbitragem Administrativa — CAAD).

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Ascendi Beiras Litoral e Alta, Auto Estradas das Beiras Litoral e Alta, SA.

Strona pozwana: Autoridade Tributária e Aduaneira

Pytania prejudycjalne

Czy art. 4 ust. 1 lit. c) i ust. 2 lit. a) art. 7 ust. 1 i art. 10 lit. a) dyrektywy Rady 69/335/EWG ⁽¹⁾ z dnia 17 lipca 1969 r. (w brzmieniu nadanym przez dyrektywę Rady 85/303/EWG ⁽²⁾ z dnia 10 czerwca 1985 r.) sprzeciwiają się przepisom krajowym takim jak DL (dekret z mocą ustawy) nr 322-B/2001 z dnia 14 grudnia, który poddał Imposto de Selo (opłacie skarbowej) podwyższenie kapitału zakładowego spółek kapitałowych dokonane w drodze przekształcenia w kapitał zakładowy wierzytelności posiadanych przez akcjonariuszy z tytułu świadczeń akcesoryjnych wykonanych wcześniej na rzecz spółki, nawet wówczas, gdy świadczenia akcesoryjne zostały dokonane w pieniądzu, z uwagi na to, że w dniu 1 czerwca 1984 r. przepisy krajowe poddawały dokonane w ten sposób podwyższenie kapitału IS (opłacie skarbowej) według stawki 2 %, podczas gdy w tej samej dacie zwalniały one z IS (opłaty skarbowej) podwyższenie kapitału dokonane w formie wkładów pieniężnych?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady z dnia 17 lipca 1969 r. dotycząca podatków pośrednich od gromadzenia kapitału (Dz.U. L 249, s. 25.).

⁽²⁾ Dyrektywa Rady z dnia 10 czerwca 1985 r. zmieniająca dyrektywę 69/335/EWG dotyczącą podatków pośrednich od gromadzenia kapitału (Dz.U. L 156, s. 23.).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Centrale Raad van Beroep (Niderlandy) w dniu 4 lipca 2013 r. — C.E. Franzen i in. przeciwko Raad van bestuur van de Sociale verzekeringsbank (Svb)

(Sprawa C-382/13)

(2013/C 274/14)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Centrale Raad van Beroep

Strony w postępowaniu głównym

Strony wnoszące odwołania: C. E. Franzen, H. D. Giesen, F. van den Berg

Organ rentowy: Raad van bestuur van de Sociale verzekeringsbank (Svb)

Pytania prejudycjalne

- 1a) Czy art. 13 ust. 2 lit. a) rozporządzenia nr 1408/71 ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że rezydenci państwa członkowskiego, którzy są objęci zakresem stosowania tego rozporządzenia i na podstawie umowy o pracę dorywczą są zatrudnieni przez nie więcej niż dwa lub trzy dni w miesiącu na terytorium innego państwa członkowskiego, podlegają z tego tytułu ustawodawstwu z dziedziny zabezpieczenia społecznego państwa zatrudnienia?
- 1b) W razie odpowiedzi twierdzącej na pytanie 1a: czy wymienieni rezydenci podlegają w tym przypadku ustawodawstwu z dziedziny zabezpieczenia społecznego państwa zatrudnienia zarówno podczas dni, w których czynności są wykonywane, jak i podczas dni, w których czynności nie są wykonywane, a jeśli tak, to jak długo nadal mają zastosowanie wymienione przepisy po ostatnio rzeczywiste wykonanych czynnościach?
- 2) Czy art. 13 ust. 2 lit. a) w związku z art. 13 ust. 1 rozporządzenia nr 1408/71 stoi na przeszkodzie temu, by pracownik migrujący, który podlega ustawodawstwu z dziedziny zabezpieczenia społecznego państwa zatrudnienia, na mocy ustawodawstwa krajowego państwa zamieszkania uznawany był za ubezpieczonego na podstawie AOW [Algemene Ouderdomswet (ustawy o powszechnym ubezpieczeniu emerytalnym)] w tym państwie zamieszkania?
- 3a) Czy prawo Unii, w szczególności przepisy dotyczące swobodnego przemieszczania się pracowników lub obywateli Unii, należy interpretować w ten sposób, że w okolicznościach niniejszych postępowań stoi ono na przeszkodzie stosowaniu przepisu krajowego takiego jak art. 6a AOW lub AKW [Algemene Kinderbijslagwet (powszechnej ustawy o systemie zasiłków rodzinnych)], zgodnie z którym

zamieszkały w Niderlandach pracownik migrujący jest tam wykluczony z ubezpieczenia na podstawie AOW lub AKW z tego powodu, że podlega wyłącznie niemieckiemu ustawodawstwu z dziedziny zabezpieczania społecznego, i to nawet wtedy, gdy w Niemczech pracownik ten jako „geringfügig Beschäftigte” jest wykluczony z ubezpieczenia „Altersrente” i nie jest uprawniony do „Kindergeld”?

- 3b) Czy dla odpowiedzi na pytanie 3a ma znaczenie, że istniała możliwość zawarcia dobrowolnego ubezpieczenia na podstawie AOW lub wezwania Svb do doprowadzenia do porozumienia w rozumieniu art. 17 rozporządzenia nr 1408/71?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie (Dz.U. L 149, s. 2).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo (Hiszpania) w dniu 5 lipca 2013 r. — Estación de Servicio Pozuelo 4, S.L. przeciwko GALP Energía España S.A.U.

(Sprawa C-384/13)

(2013/C 274/15)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Supremo.

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Estación de Servicio Pozuelo 4 S.L.

Druga strona postępowania: GALP Energía España S.A.U.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy można uznać, że umowa taka jak będąca przedmiotem sporu głównego, na mocy której ustanowiono na rzecz dostawcy produktów naftowych prawo powierzchni na okres czterdziestu pięciu lat w tym celu, by wybudował stację paliw i wydzierżawił ją właścicielowi gruntu na okres równoważny okresowi, na który ustanowiono to prawo, z jednoczesnym narzuceniem obowiązku kupna na zasadach wyłączności przez ten sam okres, ma niewielkie znaczenie i nie jest objęty zakazem ustanowionym w art. 81 ust. 1 WE (obecnie art. 101 ust. 1 TFUE), ze względu przede wszystkim na niewielki, nieprzekraczający 3 % udział

dostawcy w rynku, w porównaniu z łącznym udziałem w rynku zaledwie trzech dostawców, wynoszącym około 70 %, mimo że czas trwania tej umowy przekracza przeciętny czas trwania umów zwykle zawieranych na danym rynku?

- 2) Na wypadek odpowiedzi negatywnej i konieczności zbadania umowy w świetle rozporządzeń nr 1984/83 ⁽¹⁾ i nr 2790/99 ⁽²⁾, czy art. 12 ust. 2 rozporządzenia nr 2790/99 w związku z art. 5 lit. a) tego samego rozporządzenia należy interpretować w ten sposób, że jeżeli odsprzedażca nie jest właścicielem terenów, a pozostały czas trwania umowy jest na dzień 1 stycznia 2002 r. dłuższy niż pięć lat, to umowa staje się nieważna z dniem 31 grudnia 2006 r.?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji z dnia 22 czerwca 1983 r. w sprawie stosowania art. 85 ust. 3 Traktatu do określonych kategorii wyłączonych umów sprzedaży (Dz. U. L 173, s. 5)

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2790/1999 z dnia 22 grudnia 1999 r. w sprawie stosowania art. 81 ust. 3 Traktatu do kategorii porozumień wertykalnych i praktyk uzgodnionych (Dz.U. L 336, s. 21)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez College van Beroep voor het Bedrijfsleven (Niderlandy) w dniu 8 lipca 2013 r. — VAEX Varkens- en Veehandel BV przeciwko Productschap Vee en Vlees

(Sprawa C-387/13)

(2013/C 274/16)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

College van Beroep voor het Bedrijfsleven

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: VAEX Varkens- en Veehandel BV

Druga strona postępowania: Productschap Vee en Vlees

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy mające zastosowanie europejskie ramy prawne ⁽¹⁾ ⁽²⁾ ⁽³⁾ ⁽⁴⁾ stoją w przypadku takim jak rozpatrywany na przeszkodzie
- a) wypłacie wnioskowanej refundacji;
- b) zwolnieniu zabezpieczenia złożonego w ramach wniosku o pozwolenie?

- 2) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na jedno lub na oba pytania: czy rozpatrywane ramy prawne stoją w niniejszym przypadku na przeszkodzie zatwierdzeniu a posteriori, tak aby można było nadal zaliczyć działanie na poczet pozwolenia i na tej podstawie nadal wypłacić refundację lub w odpowiednim wypadku nadal zwolnić złożone zabezpieczenie?
- 3) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie drugie: czy rozpatrywane ramy prawne są w niniejszym przypadku nieważne w zakresie, w jakim nie przewidują wypłaty refundacji lub w odpowiednim wypadku zwolnienia złożonego zabezpieczenia w przypadku takim jak rozpatrywany, w którym pozwolenie zostało wykorzystane jeden dzień za wcześniej?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych (rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku) (Dz.U. L 299, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 376/2008 z dnia 23 kwietnia 2008 r. ustanawiające wspólne szczegółowe zasady stosowania systemu pozwoleń na wywóz i przywóz oraz świadectw o wcześniejszym ustaleniu refundacji dla produktów rolnych (wersja skodyfikowana) (Dz.U. L 114, s. 3).

⁽³⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 382/2008 z dnia 21 kwietnia 2008 r. w sprawie zasad stosowania pozwoleń na przywóz i na wywóz w sektorze wołowiny i cielęciny (wersja przekształcona) (Dz.U. L 115, s. 10).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 612/2009 z dnia 7 lipca 2009 r. ustanawiające wspólne szczegółowe zasady stosowania systemu refundacji wywozowych do produktów rolnych (wersja przekształcona) (Dz.U. L 186, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 30 kwietnia 2013 r. w sprawie T-304/11 Alumina d.o.o. przeciwko Radzie i Komisji, wniesione w dniu 11 lipca 2013 r. przez Radę Unii Europejskiej

(Sprawa C-393/13 P)

(2013/C 274/17)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: J.-P. Hix, pełnomocnik i G. Berrisch, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Alumina d.o.o., Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

— uchylenie zaskarżonego wyroku;

— oddalenie skargi;

— obciążenie skarżącej w pierwszej instancji kosztami w postępowaniu odwoławczym i w postępowaniu przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Rada podnosi jeden zarzut na poparcie swego odwołania od wyroku Sądu wydanego w dniu 30 kwietnia 2013 r. w sprawie T-304/11, w którym Sąd stwierdził nieważność rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 464/2011 z dnia 11 maja 2011 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe i stanowiącego o ostatecznym pobraniu tymczasowego cła nałożonego na przywóz zeolitu A w postaci sproszkowanej pochodzącego z Bośni i Hercegowiny ⁽¹⁾.

Rada zarzuca Trybunałowi, iż dokonał błędnej interpretacji wyrażenia „sprzedaż w zwykłym obrocie handlowym” w rozumieniu art. 2 ust. 1-6 rozporządzenia podstawowego ⁽²⁾. Rada twierdzi w szczególności, że sprzedaż może odbywać się „w zwykłym obrocie handlowym” nawet jeżeli sprzedawca podwyższył cenę sprzedaży o premię w celu pokrycia ryzyka braku płatności lub spóźnionej płatności.

Przeciwna interpretacja przyjęta przez Sąd jest ponadto, zdaniem Rady, niezgodna z zasadą pewności prawa.

⁽¹⁾ Dz.U. L 125, s. 1.

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. L 343, s. 51).

Skarga wniesiona w dniu 12 lipca 2013 r. — Komisja Europejska przeciwko Królestwu Belgii

(Sprawa C-395/13)

(2013/C 274/18)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: O. Beynet i E. Manhaeve, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Belgii

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że nie zapewniając zbierania i oczyszczania ścieków komunalnych z 57 aglomeracji o równoważnej liczbie mieszkańców powyżej 2000 i poniżej 10000, Królestwo Belgii uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy postanowień art. 3 i 4 dyrektywy Rady 91/271/EWG z dnia 21 maja 1991 r. dotyczącej oczyszczania ścieków komunalnych ⁽¹⁾;
- obciążenie Królestwa Belgii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W swojej skardze Komisja zarzuca Królestwu Belgii, że nie wykonało w sposób właściwy w 57 aglomeracjach dyrektywy Rady 91/271/EWG z dnia 21 maja 1991 r. dotyczącej oczyszczania ścieków komunalnych.

Na podstawie art. 3 ust. 1 i art. 4 ust. 1 dyrektywy 91/271/EWG aglomeracje o równoważnej liczbie mieszkańców (RLM) między 2000 a 10000 powinny być wyposażone w system zbierania ścieków komunalnych oraz poddawać wtórnemu oczyszczaniu lub innemu równie skutecznemu oczyszczaniu ścieki komunalne przed odprowadzeniem najpóźniej do dnia 31 grudnia 2005 r.

W odniesieniu do obowiązków poddania oczyszczaniu ścieków komunalnych art. 4 ust. 1 dyrektywy nakazuje państwom członkowskim zapewnienie, aby ścieki komunalne przed odprowadzaniem poddane były wtórnemu procesowi oczyszczania lub innemu skutecznemu oczyszczaniu.

Wreszcie procedura kontroli, o której mowa w części D załącznika I tej dyrektywy, umożliwia weryfikację tego, czy zrzuty z oczyszczalni ścieków komunalnych są zgodne z wymogami ustanowionymi w dyrektywie w zakresie odprowadzania ścieków.

⁽¹⁾ Dz.U. L 135, s. 40.

Odwołanie od wyroku Sądy (piąta izba) wydanego w dniu 25 kwietnia 2013 r. w sprawie T-119/11 Gbagbo przeciwko Radzie, wniesione w dniu 15 lipca 2013 r. przez Simone Gbagbo

(Sprawa C-397/13 P)

(2013/C 274/19)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnosząca odwołanie: Simone Gbagbo (przedstawiciel: adwokat J.C. Tchikaya)

Pozostali uczestnicy postępowania: Rada Unii Europejskiej, Komisja Europejska, Republika Wybrzeża Kości Słoniowej

Żądania wnoszącej odwołanie

- uznanie odwołania wniesionego przez Simone Gbagbo za dopuszczalne i zasadne;
- uchylenie zaskarżonego wyroku;

— stwierdzenie nieważności decyzji Rady 2011/18/WPZiB z dnia 14 stycznia 2011 r. w sprawie zmiany decyzji Rady 2010/656/WPZiB ⁽¹⁾, rozporządzenia Rady (UE) nr 25/2011 z dnia 14 stycznia 2011 r. w sprawie zmiany rozporządzenia (WE) nr 560/2005 ⁽²⁾, decyzji Rady 2011/221/WPZiB z dnia 6 kwietnia 2011 r. zmieniającej decyzję Rady 2010/656/WPZiB przedłużającą obowiązywanie środków ograniczających wobec Republiki Wybrzeża Kości Słoniowej ⁽³⁾ oraz rozporządzenia Rady (UE) nr 330/2011 z dnia 6 kwietnia 2011 r. zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 560/2005 nakładające określone szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom w związku z sytuacją w Republice Wybrzeża Kości Słoniowej ⁽⁴⁾ w zakresie, w jakim dotyczą one wnoszącej odwołanie;

— obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnosząca je podnosi dwa zarzuty.

W pierwszej kolejności, wnosząca odwołanie podważa oddalenie przez Sąd zarzutu dotyczącego naruszenia obowiązku uzasadnienia. Wnosząca odwołanie zarzuca w istocie Sądowi, że uznał, iż Rada przedstawiła wystarczające wskazanie, choć zakwestionowana decyzja została uzasadniona wyłącznie funkcją pełnioną przez S. Gbagbo, mianowicie stanowiskiem „przewodniczącej grupy (FPI) (Ludowy Front RWKS) w Zgromadzeniu Narodowym”.

W drugiej kolejności, wnosząca odwołanie twierdzi, że Sąd dopuścił się oczywistego błędu w ocenie okoliczności faktycznych. W jej ocenie utrudnianie procesu pokojowego i pojednania oraz publiczne podżeganie do nienawiści i przemocy są oparte na niedokładnych ustaleniach faktycznych i nie są nawet potwierdzone dowodami.

⁽¹⁾ Dz.U. L 11, s. 36.

⁽²⁾ Dz.U. L 11, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 93, s. 20.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 93, s. 10.

Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 25 kwietnia 2013 r. w sprawie T-526/10 Inuit Tapiriit Kanatami i in. przeciwko Komisji Europejskiej, Radzie Unii Europejskiej, Parlamentowi Europejskiemu, wniesione w dniu 12 lipca 2013 r. przez Inuit Tapiriit Kanatami i in.

(Sprawa C-398/13 P)

(2013/C 274/20)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Inuit Tapiriit Kanatami, Nattivak Hunters and Trappers Association, Pangnirtung Hunters' and Trappers' Association, Jaypootie Moesiesie, Allen Kooneliusie, Toomasie Newkingnak, David Kuptana, Karliin Aariak, Canadian Seal Marketing Group, Ta Ma Su Seal Products, Inc., Fur Institute of Canada, NuTan Furs, Inc., GC Rieber Skinn AS, Inuit Circumpolar Council, Johannes Egede, Kalaallit Nunaanni Aalisartut Piniartullu Kattuffiat (KNAPK), William E. Scott & Son, Association des chasseurs de phoques des Îles-de-la-Madeleine, Hatem Yavuz Deri Sanayi iç Ve Diş Ticaret Ltd Şirketi, Northeast Coast Sealers' Co-Operative Society, Ltd (przedstawiciele: adwokaci H. Viaene i J. Bouckaert)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Rada Unii Europejskiej, Parlament Europejski

Żądania wnoszących odwołanie

Wnoszący odwołanie zwracają się do Trybunału o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu, stwierdzenie bezprawności i niemożności stosowania zgodnie z art. 277 TFUE rozporządzenia nr 1007/2009 ⁽¹⁾ oraz stwierdzenie nieważności rozporządzenia nr 737/2010 ⁽²⁾ zgodnie z art. 263 TFUE, jeżeli Trybunał Sprawiedliwości uzna, że spełnione są wszystkie przesłanki wymagane w celu rozstrzygnięcia skargi o stwierdzenie nieważności zaskarżonego rozporządzenia co do istoty;
- tytułem ewentualnym uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania;
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami wnoszących odwołanie.

Zarzuty i główne argumenty

Odwołanie zostało oparte na dwóch podstawowych zarzutach, a mianowicie przekonaniu, że: 1) Sąd naruszył prawo przy stosowaniu art. 95 traktatu WE oraz 2) Sąd naruszył prawo przy wykładni i stosowaniu zasad dotyczących praw podstawowych.

W ramach pierwszego zarzutu odwołania wnoszący odwołanie podnoszą, że Sąd naruszył prawo w ten sposób, że nie zbadał, czy przesłanki odwołania do art. 95 WE jako podstawy prawnej były spełnione w stosownym czasie. Wnoszący odwołanie argumentują, że przesłanki odwołania do art. 95 WE jako podstawy prawnej powinny być spełnione w chwili wystąpienia przez Komisję z wnioskiem. Wskazują także, że niespełnienie przesłanek odwołania do art. 95 WE jako podstawy prawnej nie może zostać naprawione na etapie kontroli sądowej. Wnoszący odwołanie twierdzą także, że Sąd naruszył prawo stosując błędne kryterium przy ocenie, czy różnice istniejące między krajowymi przepisami regulującymi handel produktami z fok były tego rodzaju, że uzasadniały interwencję prawodawcy Unii na podstawie art. 95 WE. W zaskarżonym wyroku Sąd zastosował próg oparty na kryterium nie-znikomego charakteru handlu przedmiotowymi produktami między państwami członkowskimi. Nie-znikomy charakter handlu danym produktem jest jednakże całkowicie odmiennym kryterium od „względnie istotnego” charakteru takiej wymiany, to jest kryterium stosowanego przez Trybunał Sprawiedliwości w jego odpowiednim orzecznictwie.

W ramach drugiego zarzutu odwołania wnoszący odwołanie podnoszą, że Sąd naruszył prawo odwołując się wyłącznie do postanowień karty. Zgodnie ze stanowiskiem wnoszących odwołanie sam fakt, że ochrona przyznana przez artykuły europejskiej konwencji praw człowieka przez nie powołane została wprowadzona do prawa Unii na mocy odpowiednio art. 17, 7, 10 i 11 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej, nie zwalnia Sądu z obowiązku uwzględnienia postanowień europejskiej konwencji praw człowieka jako zasad ogólnych prawa. Wnoszący odwołanie wskazują również, że Sąd naruszył prawo wyłączając z zakresu prawa własności interesy o charakterze handlowym i przyjmując, że „nie można rozciągać [...] praw[a] własności na ochronę zwykłych interesów [...] o charakterze handlowym” oraz pozbawiając wnoszących odwołanie gwarancji ustanowionych w art. 1 protokołu nr 1 do europejskiej konwencji praw człowieka. Twierdzą także, iż Sąd naruszył prawo nie badając rozporządzenia podstawowego w świetle art. 19 Deklaracji Organizacji Narodów Zjednoczonych o Prawach Ludności Rdzennej. Zważywszy, że Unia musi przestrzegać prawa międzynarodowego w wykonywaniu swych kompetencji, i że rozporządzenie podstawowe powinno w konsekwencji być interpretowane w świetle art. 19 wspomnianej deklaracji, Sąd miał obowiązek zbadać, czy instytucje Unii Europejskiej uzyskały — przed przyjęciem rozporządzenia podstawowego — uprzednią zgodę wnoszących odwołanie wyrażoną w sposób dobrowolny i z pełnym rozeznaniem.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1007/2009 z dnia 16 września 2009 r. w sprawie handlu produktami z fok (Dz.U. L 286, s. 36).

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (UE) nr 737/2010 z dnia 10 sierpnia 2010 r. ustanawiające szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1007/2009 w sprawie handlu produktami z fok (Dz.U. L 216, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 7 czerwca 2013 r. w sprawie T-93/11 Stichting Corporate Europe Observatory przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 11 lipca 2013 r. przez Stichting Corporate Europe Observatory

(Sprawa C-399/13 P)

(2013/C 274/21)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Stichting Corporate Europe Observatory (przedstawiciel: S. Crosby, Solicitor)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Republika Federalna Niemiec

Żądania wnoszącego odwołanie

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- uwzględnienie odwołania, uchylenie wyroku Sądu z dnia 7 czerwca 2013 r. oraz stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 6 grudnia 2012 r.;
- obciążenie Komisji kosztami poniesionymi przez skarżącą w niniejszym postępowaniu odwoławczym, jak również w postępowaniu ze skargi o stwierdzenie nieważności przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Strona skarżąca twierdzi, że Sąd trzykrotnie dopuścił się naruszenia prawa.

- 1) Naruszenie prawa polegające na orzeczeniu, że „Vademecum dostępu do dokumentów” DG ds. handlu nie miało na celu wywołania skutków zewnętrznych;
- 2) Naruszenie prawa polegające na wyłączeniu domniemania, zgodnie z którym dokumenty powinny być dostępne dla wielu osób;
- 3) Naruszenie prawa polegające na orzeczeniu, że nie miała miejsce domniemana rezygnacja z poufności.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Düsseldorf (Niemcy) w dniu 16 lipca 2013 r. — Sophia Marie Nicole Sanders reprezentowana przez Marianne Sanders przeciwko Davidowi Verhaegenowi

(Sprawa C-400/13)

(2013/C 274/22)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Amtsgericht Düsseldorf

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Sophia Marie Nicole Sanders reprezentowana przez Marianne Sanders

Strona pozwana: David Verhaegen

Pytania prejudycjalne

Czy § 28 ust. 1 Gesetz zur Geltendmachung von Unterhaltsansprüchen im Verkehr mit ausländischen Staaten (ustawy w sprawie dochodzenia roszczeń alimentacyjnych w stosunkach z innymi państwami — Auslandsunterhaltsgesetz, zwanej dalej „AUG”) z dnia 23 maja 2011 r., BGBl I s. 898 narusza art. 3 lit. a) i b) rozporządzenia Rady (WE) nr 4/2009 z dnia 18 grudnia 2008 r. ⁽¹⁾?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 4/2009 z dnia 18 grudnia 2008 r. w sprawie jurysdykcji, prawa właściwego, uznawania i wykonywania orzeczeń oraz współpracy w zakresie zobowiązań alimentacyjnych; Dz.U. L 7, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Anotato Dikastirio Kyprou (Republika Cypru) w dniu 16 lipca 2013 r. — Cypra Limited przeciwko Republice Cypru

(Sprawa C-402/13)

(2013/C 274/23)

Język postępowania: grecki

Sąd odsyłający

Anotato Dikastirio Kyprou

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Cypra Limited

Druga strona postępowania: Republika Cypru

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przepisy rozporządzenia 854/2004/WE⁽¹⁾ przyznają właściwemu organowi uprawnienia dyskrecjonalne do ustalania czasu, w którym następuje ubój zwierząt, przy uwzględnieniu spoczywającego na tym organie obowiązku wyznaczenia urzędowego lekarza weterynarii w celu sprawowania kontroli uboju zwierząt, lub też czy właściwy organ jest zobowiązany do wyznaczenia takiego lekarza weterynarii w czasie dokonywania uboju ustalonym przez rzeźnika?
- 2) Czy przepisy rozporządzenia 854/2004/WE przyznają właściwemu organowi uprawnienia dyskrecjonalne do odmowy wyznaczenia urzędowego lekarza weterynarii w celu sprawowania kontroli weterynaryjnej zgodnego z prawem uboju zwierząt, w przypadku, gdy podano do wiadomości dokładny czas, kiedy będzie miał miejsce ubój w autoryzowanej ubojni?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 854/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. ustanawiające szczególne przepisy dotyczące organizacji urzędowych kontroli w odniesieniu do produktów pochodzenia zwierzęcego przeznaczonych do spożycia przez ludzi (Dz.U. L 139, s. 206).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Ireland (Irlandia) w dniu 16 lipca 2013 r. — Lisa Kelly przeciwko Minister for Social Protection

(Sprawa C-403/13)

(2013/C 274/24)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

High Court of Ireland

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Lisa Kelly

Strona pozwana: Minister for Social Protection

Pytania prejudycjalne

- 1) Jeżeli pracownik mający miejsce zamieszkania w państwie członkowskim A pozostawał w stosunku zatrudnienia objętym ubezpieczeniem w tym państwie przez okres nieznacznie krótszy niż trzy lata, a następnie okres ostatnich sześciu miesięcy jego zatrudnienia objętego ubezpieczeniem przypada w państwie B, to czy prawem właściwym w przedmiocie późniejszego wniosku tej osoby o wypłacenie świadczeń z tytułu choroby powinno być (i) prawo państwa członkowskiego B dla potrzeb art. 11 ust. 3 lit. a) rozporządzenia nr 883/2004/WE⁽¹⁾ czy też (ii) prawo państwa członkowskiego A, w którym ma on miejsce zamieszkania dla potrzeb art. 11 ust. 3 lit. e)?
- 2) Czy do celów udzielenia odpowiedzi na pytanie pierwsze znaczenie ma okoliczność, że jeżeli orzeczono by, iż prawem właściwym jest prawo państwa członkowskiego B, to rzeczonemu pracownikowi w ogóle nie przysługiwałaby wypłata świadczenia z tytułu choroby; podczas gdy sytuacja taka nie miałaby miejsca, jeżeli orzeczono by, iż prawem właściwym jest prawo państwa członkowskiego, w którym ma on swoje miejsce zamieszkania (to znaczy państwa członkowskiego A)?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U. L 166, s.1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supreme Court of the United Kingdom (Zjednoczone Królestwo) w dniu 16 lipca 2013 r. — R na wniosek ClientEarth przeciwko Secretary of State for the Environment, Food and Rural Affairs

(Sprawa C-404/13)

(2013/C 274/25)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

Supreme Court of the United Kingdom

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: ClientEarth

Strona przeciwna: Secretary of State for the Environment, Food and Rural Affairs

Pytania prejudycjalne

- 1) W przypadku, w którym zgodnie z dyrektywą w sprawie jakości powietrza (2008/50/WE)⁽¹⁾ (zwanej dalej „dyrektywą”), w danej strefie lub aglomeracji zgodność z wartościami dopuszczalnymi dwutlenku azotu nie została osiągnięta w terminie do dnia 1 stycznia 2010 r. określonym w załączniku XI do dyrektywy, czy państwo członkowskie zobowiązane jest, na mocy dyrektywy lub art. 4 TUE, do ubiegania się o odroczenie terminu zgodnie z art. 22 dyrektywy?
- 2) Jeżeli tak, w jakich okolicznościach (jeśli w ogóle) państwo członkowskie może zostać zwolnione z tego obowiązku?

3) Jak duży wpływ (jeśli w ogóle) na obowiązki państwa członkowskiego, które nie spełniło wymogów art. 13, ma art. 23 (w szczególności jego ust. 2)?

4) W przypadku niespełnienia wymogów określonych w art. 13 lub 22, jakie (jeśli w ogóle) środki powinien podjąć sąd krajowy zgodnie z europejskim prawem w celu zapewnienia spełnienia wymogów art. 30 dyrektywy lub art. 4 lub 19 TUE?

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/50/WE z dnia 21 maja 2008 r. w sprawie jakości powietrza i czystszej powietrza dla Europy (Dz.U. L 152, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Karlsruhe (Niemcy) w dniu 18 lipca 2013 r. — Barbara Huber przeciwko Manfred Huber

(Sprawa C-408/13)

(2013/C 274/26)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Amtsgericht Karlsruhe

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Barbara Huber

Strona pozwana: Manfred Huber

Pytanie prejudycjalne

Czy jest zgodne z art. 3 lit. a) i b) rozporządzenia Rady (WE) nr 4/2009 z dnia 18 grudnia 2008 r. w sprawie jurysdykcji, prawa właściwego, uznawania i wykonywania orzeczeń oraz współpracy w zakresie zobowiązań alimentacyjnych (¹),

aby § 28 ust. 1 zdanie pierwsze niemieckiej ustawy w sprawie Geltendmachung von Unterhaltsansprüchen im Verkehr mit ausländischen Staaten (ustawy w sprawie dochodzenia roszczeń alimentacyjnych w stosunkach z innymi państwami — Auslandsunterhaltsgesetz, zwanej dalej „AUG”) stanowił, że

wówczas, gdy uczestnik postępowania nie posiada zwykłego miejsca zamieszkania w Niemczech, w przedmiocie wniosku w sprawach o alimenty rozstrzyga w przypadkach art. 3 lit. a) i b) rozporządzenia (WE) nr 4/2009 wyłącznie Amtsgericht

właściwy dla siedziby Oberlandesgericht, w którego okręgu zwykle miejsce zamieszkania ma strona pozwana lub osoba uprawniona?

(¹) Dz.U. L 7, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 18 lipca 2013 r. — Rada Unii Europejskiej przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawa C-409/13)

(2013/C 274/27)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: G. Maganza, A. de Gregorio Merino i I. Gurov, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 8 maja 2013 r., w której Komisja postanowiła o wycofaniu swojego projektu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego ogólne przepisy dotyczące pomocy makrofinansowej dla państw trzecich,

— obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Rada podnosi trzy zarzuty na poparcie skargi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji o wycofaniu projektu rozporządzenia na późnym etapie pierwszego czytania w ramach zwykłej procedury ustawodawczej.

W pierwszej kolejności Rada twierdzi, że wycofanie projektu rozporządzenia stanowi poważne naruszenie zasady kompetencji powierzonych ustanowionej w art. 13 ust. 2 TUE oraz zasady równowagi instytucjonalnej. Zdaniem Rady żaden przepis traktatów nie udziela Komisji w sposób wyraźny ogólnego uprawnienia do wycofania projektu, który przedłożyła ona prawodawcy unijnemu. Jednakże o ile Rada nie kwestionuje istnienia takiego uprawnienia do wycofania projektu opartego na art. 293 ust. 2 TFUE, o tyle Komisja uprawnienia tego nie może wykonywać w sposób dowolny lub stanowiący nadużycie. Rada uważa, że wycofanie takiego projektu na bardzo zaawansowanym etapie procesu ustawodawczego jest równoważne przyznaniu Komisji swego rodzaju prawa weta wobec unijnych

współustawodawców. W konsekwencji Komisja działa na równi z tymi współustawodawcami, co prowadzi do wypaczenia zwykłej procedury ustawodawczej przewidzianej w art. 294 TFUE, wykracza poza przysługujące Komisji prawo inicjatywy ustawodawczej przewidziane w art. 293 ust. 2 TFUE i pozbawia skuteczności (effet utile) przewidziane w art. 293 ust. 1 TFUE prawo Rady do wnoszenia poprawek. Zdaniem Rady taki sposób wykonywania prawa do wycofania wniosku stoi również w sprzeczności z art. 10 ust. 1 i 2 TFUE, ponieważ Komisja przestaje być już instytucją wykonującą władzę wykonawczą, lecz uczestniczy w procesie ustawodawczym na równi z instytucjami posiadającymi legitymację demokratyczną.

W drugiej kolejności, wycofanie projektu rozporządzenia stanowi także naruszenie zasady lojalnej współpracy, o której mowa w art. 13 ust. 2 TUE. Po pierwsze, Rada twierdzi, że wycofania projektu rozporządzenia dokonano bardzo późno. Po tym, jak w toku pierwszego czytania przeprowadzono liczne spotkania trójstronne („rozmowy trójstronne”), Komisja mimo to wycofała swój projekt rozporządzenia w dniu, w którym Parlament Europejski i Rada miały parafować osiągnięte przez siebie porozumienie. Po drugie, Rada zarzuca Komisji, że przed wycofaniem projektu nie wyczerpała ona wszystkich możliwości proceduralnych dostępnych w ramach regulaminu Rady.

Wreszcie Rada twierdzi, że zaskarżony akt wycofujący nie jest zgodny z obowiązkiem uzasadniania aktów, o którym wszakże mowa w art. 296 akapit drugi TFUE. Rada zarzuca Komisji, że nie wyposażyła ona swojej decyzji o wycofaniu projektu w jakiegokolwiek wyjaśnienie i że nie dokonała jakiegokolwiek jej publikacji.

Odwołanie wniesione w dniu 22 lipca 2013 r. przez Fabrykę Łożysk Toczných-Kraśnik S.A. od wyroku Sądu (pierwszej izby) z dnia 14 maja 2013 r. w sprawie T-19/12, Fabryka Łożysk Toczných-Kraśnik przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) — Impexmetal

(Sprawa C-415/13 P)

(2013/C 274/28)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Fabryka Łożysk Toczných-Kraśnik S.A. (Przedstawiciel: P. Borowski, adwokat)

Pozostali uczestnicy postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), Impexmetal S.A.

Żądania wnoszącego odwołanie

— uchylenie wyroku Sądu w całości i uwzględnienie w całości skargi z dnia 9 stycznia 2012 r. poprzez stwierdzenie

nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji Rynku Wewnętrznego z dnia 27 października 2011 r.;

- na wypadek nie uwzględnienia tego wniosku, uchylenie wyroku Sądu w całości i przekazanie niniejszej sprawy Sądowi do ponownego rozpatrzenia;
- obciążenie drugich stron w postępowaniu odwoławczym kosztami postępowania, w tym także kosztami poniesionymi przez wnoszącego odwołanie przed Izbą Odwoławczą i Wydziałem do spraw Sprzeciwów Urzędu Harmonizacji Rynku Wewnętrznego oraz w postępowaniu przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Strona skarżąca zarzuca Sądowi naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009 (¹) poprzez jego zastosowanie w stanie faktycznym nieobjętym hipotezą tego przepisu.

Zdaniem wnoszącego odwołanie, do takiego niewłaściwego zastosowania wymienionego przepisu doszło na skutek błędnego uznania przez Sąd, że znak wnoszącego odwołanie wykazuje podobieństwo do znaku towarowego interwenienta i tym samym istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd opinii publicznej. Wnoszący odwołanie utrzymuje, że Sąd nie uwzględnił, iż

- towary w postaci „maszyn i obrabiarek”, oznaczane znakiem wnoszącego odwołanie, oraz towary w postaci „łożysk”, oznaczane znakiem interwenienta, charakteryzują się znaczną odmiennością a już z pewnością nie są towarami komplementarnymi;
- znak wnoszącego odwołanie i znak interwenienta wykazują istotne różnice w warstwie wizualnej;
- znak wnoszącego odwołanie zawiera w sobie element słowny w postaci rzeczownika „Kraśnik”, co ma istotny wpływ na różnice w warstwie wizualnej, fonetycznej i konceptualnej porównywanych znaków;
- znak wnoszącego odwołanie i znak interwenienta wykazują istotne różnice w warstwie fonetycznej;
- znak wnoszącego odwołanie stanowi część nazwy jego firmy, a nazwa ta została stosowana na długo przed datą zgłoszenia;
- znak ten jest historycznie uzasadnionym oznaczeniem odróżniającym wnoszącego odwołanie;
- omawiane znaki w sposób długotrwały i pokojowy koegzystowały na jednym rynku;

— podobieństwo między porównywanymi znakami nie usprawiedliwia twierdzenia jakoby mogło być ono źródłem istnienia ryzyka konfuzji.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (wersja ujednolicona), Dz.U. L 78, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 24 lipca 2013 r. — Komisja Europejska przeciwko Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa C-425/13)

(2013/C 274/29)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: G. Valero Jordana, F. Castillo de la Torre, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności art. 2 zdanie drugie oraz sekcji A addendum/załącznika do decyzji Rady upoważniającej do

podjęcia rokowań w sprawie powiązania systemu handlu emisjami UE z systemem handlu emisjami w Australii albo ewentualnie

— stwierdzenie nieważności decyzji Rady i utrzymanie w mocy skutków zaskarżonej decyzji w razie stwierdzenia jej nieważności w całości oraz

— obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzut pierwszy: naruszenia art. 13 ust. 2 TUE, art. 218 ust. 2-4 TFUE i art. 295 TFUE oraz zasady równowagi instytucjonalnej. Komisja podnosi, że Rada naruszyła art. 218 TFUE ze względu na to, że jednostronnie narzuciła Komisji szczegółową procedurę powodującą powstanie *ex novo* uprawnień po stronie Rady i obowiązków po stronie Komisji, nieznajdujących podstawy prawnej w przytoczonym postanowieniu. Rada naruszyła również art. 13 ust. 2 TUE w związku z art. 218 ust. 4 TFUE oraz zasadę równowagi instytucjonalnej, ponieważ rozszerzyła swoje uprawnienia, nadane jej na mocy traktatów, ze szkodą dla Komisji i Parlamentu Europejskiego.

Zarzut drugi: naruszenia art. 13 ust. 2 TUE i art. 218 TFUE oraz zasady równowagi instytucjonalnej, ze względu na to, że zaskarżona decyzja stanowi, iż szczegółowe stanowiska negocjacyjne Unii opracowuje specjalny komitet lub Rada. Artykuł 218 ust. 4 TFUE nadaje zaś specjalnemu komitetowi rolę wyłącznie konsultacyjną.

SĄD

Skarga wniesiona w dniu 10 lipca 2013 r. — Harper Hygienics przeciwko OHIM — Clinique Laboratories (CLEANIC intimate)

(Sprawa T-363/13)

(2013/C 274/30)

Język skargi: polski

Strony

Strona skarżąca: Harper Hygienics S.A. (Warszawa, Polska)
(przedstawiciel: R. Rumpel, radca prawny)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą była również: Clinique Laboratories LLC (Nowy Jork, Stany Zjednoczone)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji Piątej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 29 kwietnia 2013 r. (sprawa R 606/2012-5) w części dotyczącej odmowy rejestracji wspólnotowego znaku towarowego „Cleanic intimate” dla wszystkich towarów z klas 3 i 16 oraz dla niektórych towarów z klasy 5;

— zmianę zaskarżonej decyzji poprzez rejestrację znaku dla wszystkich zgłoszonych towarów i usług;

— obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: strona skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: graficzny znak towarowy zawierający elementy słowne „CLEANIC intimate” dla towarów z klas 3, 5 i 16 — zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego nr 009217531

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: Clinique Laboratories LLC

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: wspólnotowe znaki towarowe nr 54 429 dla towarów z klas 3, 14, 25 i 42 oraz nr 2 294 429 dla towarów z klas 35 i 42

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: częściowe uwzględnienie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) nr 207/2009 ⁽¹⁾ w zakresie obejmującym ustalenie podobieństwa znaków towarowych i prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd odbiorców oraz art. 8 ust. 5 wspomnianego rozporządzenia.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (Rady) WE nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 17 lipca 2013 r. — Gemeente Eindhoven przeciwko Komisji

(Sprawa T-370/13)

(2013/C 274/31)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Gemeente Eindhoven (Eindhoven, Niderlandy)
(przedstawiciele: adwokaci G. van der Wal, M. van Heezik i L. Parret)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim dotyczy ona transakcji pomiędzy skarżącą a PSV;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Strona skarżąca wnosi na podstawie art. 263 akapit czwarty TFUE skargę na decyzję Komisji z dnia 6 marca 2013 r. [SA.33584 (2013/C) (ex 2011/NN)] — Pomoc dla niektórych holenderskich [niderlandzkich] zawodowych klubów piłki nożnej w latach 2008-2011] (Dz.U. C 116, s. 19).

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia zasady dobrej administracji włącznie z zasadą staranności

Strona skarżąca podnosi, że w dniach 26 i 28 lipca 2011 r. Komisji przedstawiono informacje, po czym władzom niderlandzkim nie zostały zadane żadne dalsze pytania. W dniu 6 marca 2013 r. Komisji postanowiła wszcząć formalne postępowanie wyjaśniające. W związku z upływem znacznego czasu (19 miesięcy) oraz brakiem dalszego dialogu (co do istoty sprawy) Komisja, na skutek własnego działania i zaniechania, nie miała w momencie wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego pełnego obrazu istotnych okoliczności faktycznych.

- 2) Zarzut drugi dotyczący naruszenia zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań i zasady pewności prawa

W ramach tego zarzutu strona skarżąca podnosi, że uważa, iż mogła przyjąć za punkt wyjścia, że transakcja powinna być zostać oceniona w ramach komunikatu Komisji w sprawie elementów pomocy państwa w sprzedaży gruntów i budynków przez władze publiczne⁽¹⁾, tak jak miało to miejsce wcześniej w ramach oceny podobnych transakcji przez Komisję.

- 3) Zarzut trzeci dotyczący oczywistego błędu w ocenie

Wszczynając formalne postępowanie wyjaśniające przy braku uzasadnionych wątpliwości w rozumieniu art. 4 ust. 4 rozporządzenia nr 659/1999⁽²⁾ oraz orzecznictwa Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie. Zajmując, mimo istnienia dodatkowych wątpliwości, stanowisko w kwestii pomocy państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE Komisja dokonała również błędnej oceny tymczasowego charakteru decyzji na podstawie art. 6 rozporządzenia nr 659/1999.

- 4) Zarzut czwarty dotyczący niedostatecznego, względnie niewłaściwego uzasadnienia

W uzupełnieniu poprzedniego zarzutu dotyczącego istnienia oczywistego błędu w ocenie strona skarżąca podnosi w końcu, że zaskarżona decyzja nie spełnia wymogów spoczywającego na Komisji obowiązku uzasadnienia przewidzianego w art. 296 TFUE.

⁽¹⁾ Komunikat Komisji w sprawie elementów pomocy państwa w sprzedaży gruntów i budynków przez władze publiczne (Dz.U. 1997, C 209, s. 3)

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE (Dz.U. L 83, s. 1)

Skarga wniesiona w dniu 17 lipca 2013 r. — Moonlight przeciwko OHIM — Lampenwelt (Moon)

(Sprawa T-374/13)

(2013/C 274/32)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Moonlight GmbH (Wehr, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci H. Börjes-Pestallozza i M. Nielen)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Lampenwelt GmbH & Co. KG (Schlitz, Niemcy)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 13 maja 2013 r. w sprawie R 676/2012-4 i zobowiązanie OHIM do oddalenia wniosku o unieważnienie prawa do wspólnotowego znaku towarowego nr 6 084 081;

— obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarejestrowany wspólnotowy znak towarowy będący przedmiotem wniosku o unieważnienie prawa do znaku: Słowny znak towarowy „Moon” dla towarów z klasy 11 — zgłoszenie nr 6 084 081

Właściciel wspólnotowego znaku towarowego: Skarżąca

Strona wnosząca o unieważnienie prawa do wspólnotowego znaku towarowego: Lampenwelt GmbH & Co. KG

Uzasadnienie wniosku o unieważnienie prawa do znaku: Bezwzględna podstawa unieważnienia określona w art. 51 ust. 1 lit. a) i b) rozporządzenia nr 207/2009

Decyzja Wydziału Unieważnień: Uwzględnienie wniosku o unieważnienie prawa do znaku

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia nr 207/2009

— naruszenie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 207/2009, ponieważ słowo „DAISY” nie opisuje istotnej właściwości towaru;

Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009, ponieważ pojęcie „DAISY” ma w odniesieniu do słodczy charakter odróżniający.

Skarga wniesiona w dniu 24 lipca 2013 r. — Perfetti Van Melle przeciwko OHIM (DAISY)

(Sprawa T-381/13)

(2013/C 274/33)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Perfetti Van Melle SpA (Lainate, Włochy) (przedstawiciel: adwokat P. Testa)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej z dnia 10 kwietnia 2013 r. w sprawie R 427/2012-1 w zakresie, w jakim odrzuca ona zgłoszenie znaku towarowego DAISY w odniesieniu do następujących towarów: słodczy, ciasta, cukierki, cukierki karmelowe, cukierki żelatynowe, karmel, guma do żucia, żelatyna (wyroby cukiernicze), anyż, lizaki, toffi, draże, cukier, czekolada, kakao;

— obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: wspólnotowy znak towarowy „DAISY” dla towarów z klasy 30; — zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego nr 10 267 037

Decyzja eksperta: odrzucenie zgłoszenia

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty:

— naruszenie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 207/2009, ponieważ słowo „DAISY” nie ma charakteru opisowego;

Skarga wniesiona w dniu 24 lipca 2013 r. — Perfetti Van Melle SpA przeciwko OHIM (MARGARITAS)

(Sprawa T-382/13)

(2013/C 274/34)

Język skargi: włoski

Strony

Strona skarżąca: Perfetti Van Melle SpA (Lainate, Włochy) (przedstawiciel: adwokat P. Testa)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej z dnia 10 kwietnia 2013 r. w sprawie R 430/2012-1, w zakresie w jakim odrzuca ona zgłoszenie do rejestracji znaku towarowego „MARGARITAS” dla następujących towarów: słodczy, ciast, cukierków, cukierków karmelowych miękkich, gumek, karmelków, gumy do żucia, żelatyny (słodczy), lukrecji, lizaków, karmelków „toffi”, cukru, czekolady, kakao”;

— obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny wspólnotowy znak towarowy „MARGARITAS” dla towarów z klasy 30 — zgłoszenie znaku towarowego nr 10 261 105.

Decyzja eksperta: odrzucenie zgłoszenia

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty:

— naruszenie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 207/2009, ze względu na to, iż słowo „MARGARITA” nie posiada charakteru opisowego;

- naruszenie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 207/2009, ze względu na to, iż słowo „DAISY” nie opisuje istotnej cechy towaru;
- naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009, ze względu na to, iż słowo „MARGARITAS” posiada charakter odróżniający w odniesieniu do wyrobów cukierniczych.

Skarga wniesiona w dniu 26 lipca 2013 r. — Federación Nacional de Cafeteros de Colombia przeciwko OHIM — Hautrive (COLOMBIANO HOUSE)

(Sprawa T-387/13)

(2013/C 274/35)

Język skargi: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Federación Nacional de Cafeteros de Colombia (Bogota, Kolumbia) (przedstawiciele: adwokaci A. Pomares Caballero i M. Pomares Caballero)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stronę postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Nadine Helene Hautrive (Chatou, Francja)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- zmianę decyzji Piątej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 17 maja 2013 r. w sprawie R 757/2012-5 poprzez stwierdzenie, że w niniejszej sprawie zostały spełnione przesłanki zastosowania względnej podstawy odmowy rejestracji określonej w art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 207/2009;
- w przeciwnym wypadku stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- w każdym wypadku nakazanie OHIM pokrycia własnych kosztów i kosztów poniesionych przez stronę skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Nadine Helene Jeanne Hautrive

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Graficzny znak towarowy zawierający elementy słowne „COLOMBIANO HOUSE” dla towarów i usług z klas 16, 25 i 43 — zgłoszenie nr 9 225 798

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: Skarżąca

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Chronione oznaczenie geograficzne zawierające elementy słowne „Café de Colombia”

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Oddalenie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty:

— Naruszenie art. 14 rozporządzenia nr 510/2006

— Naruszenie art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 207/2009 w związku z art. 13 rozporządzenia nr 510/2006

— Naruszenie wymogu proceduralnego z powodu braku uzasadnienia.

Skarga wniesiona w dniu 1 sierpnia 2013 r. — SolarWorld i Solsonica przeciwko Komisji

(Sprawa T-393/13)

(2013/C 274/36)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: SolarWorld AG (Bonn, Niemcy) i Solsonica SpA (Cittaducale, Włochy) (przedstawiciele: L. Ruessmann, lawyer i J. Beck, Solicitor)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie dopuszczalności i zasadności skargi

— stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 2 rozporządzenia Komisji (UE) nr 513/2013 ⁽¹⁾ w zakresie w jakim przepis ten przewiduje odroczenie do dnia 6 sierpnia 2013 r. stosowania pełnego tymczasowego cła antydumpingowego na przywóz modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego oraz ogniw i płytek pochodzących lub wysyłanych z Chińskiej Republiki Ludowej;

- nakazanie organom celnym państw członkowskich stosowania stawek cła antydumpingowego określonych w art. 1 ust. 2 pkt ii) rozporządzenia Komisji (UE) nr 513/2013 od dnia 6 czerwca 2013 r.;
- nakazanie Komisji zapłaty odszkodowania za szkodę poniesioną przez skarżące w związku z niestosowaniem stawek cła antydumpingowego określonych w art. 1 ust. 2 pkt ii) rozporządzenia Komisji (UE) nr 513/2013 od dnia 6 czerwca 2013 r.; oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący tego, iż przyjęcie art. 1 ust. 2 pkt i) rozporządzenia Komisji (UE) nr 513/2013 stanowi naruszenie art. 7 ust. 2 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1225/2009 ⁽¹⁾.
- 2) Zarzut drugi dotyczący tego, iż Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie okoliczności faktycznych przewidując stopniowe wprowadzenie tymczasowych środków antydumpingowych na mocy art. 1 ust. 2 pkt i) rozporządzenia Komisji (UE) nr 513/2013.
- 3) Zarzut trzeci dotyczący tego, iż przyjmując art. 1 ust. 2 pkt i) rozporządzenia Komisji (UE) nr 513/2013 Komisja w oczywisty i poważny sposób naruszyła spoczywające na niej obowiązki staranności i dobrej administracji.
- 4) Zarzut czwarty dotyczący tego, iż przyjmując art. 1 ust. 2 pkt i) rozporządzenia Komisji (UE) nr 513/2013 Komisja działała bezprawnie, przez co wyrządziła skarżącym szkodę, za którą odpowiedzialność ponosi Unia Europejska zgodnie z art. 340 ust. 2 TFUE.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (UE) nr 513/2013 z dnia 4 czerwca 2013 r. nakładające tymczasowe cło antydumpingowe na przywóz modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentów (tj. ogniwi i płytek) pochodzących lub wysyłanych z Chińskiej Republiki Ludowej i zmieniające rozporządzenie (UE) nr 182/2013 poddające rejestracji przywóz tych produktów pochodzących lub wysyłanych z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. L 152, s. 5).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. L 343, s. 51).

Skarga wniesiona w dniu 2 sierpnia 2013 r. — Photo USA Electronic Graphic przeciwko Radzie

(Sprawa T-394/13)

(2013/C 274/37)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Photo USA Electronic Graphic, Inc. (Pekin, Chiny) (przedstawiciel: K. Adamantopoulos, lawyer)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 412/2013 z dnia 13 maja 2013 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe i stanowiące o ostatecznym pobraniu tymczasowego cła nałożonego na przywóz ceramicznych zastaw stołowych i naczyń kuchennych pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. 2013 L 131, s. 1) w zakresie, w którym nakłada cło antydumpingowe na skarżącą, oraz

obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

W ramach zarzutu pierwszego skarżąca podniosła, że Komisja i Rada (zwane dalej „instytucjami”) dopuściły się oczywistego błędu w ocenie poprzez zaliczenie ceramicznych kubków pokrytych poliestrem do produktów objętych dochodzeniem.

W ramach zarzutu drugiego skarżąca podniosła, że poprzez włączenie ceramicznych kubków pokrytych poliestrem do innego rodzaju kamionkowych zastaw stołowych i naczyń kuchennych instytucje zaniechały przeprowadzenia prawidłowego porównania z naruszeniem art. 2 ust. 10 rozporządzenia Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. 2009 L 343, s. 51) (zwanego dalej „rozporządzeniem podstawowym”).

W ramach zarzutu trzeciego skarżąca podniosła, że instytucje naruszyły art. 3 ust. 7 rozporządzenia podstawowego poprzez brak dokonania właściwej analizy skutków badanych przez Bundeskartellamt (niemiecki organ ds. ochrony konkurencji) praktyk antykonkurencyjnych na sytuację przemysłu Unii. W tym względzie skarżąca podnosi, że instytucje dopuściły się oczywistego błędu w ocenie poprzez stwierdzenie, że praktyki antykonkurencyjne nie miały wpływu na wskaźniki mikroekonomiczne i makroekonomiczne.

W ramach zarzutu czwartego skarżąca podniosła, że instytucje naruszyły art. 3 ust. 2 rozporządzenia podstawowego poprzez brak dokonania obiektywnego badania sytuacji przemysłu Unii. W tym względzie skarżąca podnosi, że instytucja dopuściła się oczywistego błędu w ocenie poprzez stwierdzenie, że praktyki antykonkurencyjne nie miały wpływu na wskaźniki mikroekonomiczne i makroekonomiczne.

Skarga wniesiona w dniu 31 lipca 2013 r. — Miettinen przeciwko Radzie

(Sprawa T-395/13)

(2013/C 274/38)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Samuli Miettinen (Espoo, Finlandia) (przedstawiciele: O. Brouwer i E. Raedts, lawyers)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

stwierdzenie nieważności decyzji Rady z dnia 21 maja 2013 r. odmawiającej udzielenia pełnego dostępu do dokumentu 12979/12 zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. 2001 L 145, s. 43) doręczonej skarżącemu w dniu 21 maja 2013 r. w piśmie nr „06/c/02/1 3” (zwanej dalej zaskarżoną decyzją) oraz ponownej odmowy udzielenia dostępu z dnia 23 lipca 2013 r.;

obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania zgodnie z art. 87 regulaminu postępowania przed Sądem wraz z kosztami interwencji.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia art. 4 ust. 2 tiret drugie i art. 4 ust. 3 akapit pierwszy rozporządzenia (WE) nr 1049/2001, w związku z tym, że zaskarżona decyzja jest oparta na błędnej interpretacji i na błędnym zastosowaniu wskazanych przepisów dotyczących odpowiednio ochrony postępowania sądowego i porady prawnej oraz ochrony procesu podejmowania decyzji.

Po pierwsze Rada nie wykazała, że ujawnienie dokumentu 12979/12 naruszałoby możliwości jej służby prawnej w zakresie jego obrony w przyszłych postępowaniach sądowych, i że naruszałoby ono proces legislacyjny;

Po drugie Rada nie wykazała, że dokument 12979/12 jest częściowo sensytywny lub o szczególnie szerokim zakresie, co uzasadniałoby obalenie domniemania sprzyjającemu ujawnianiu opinii prawnych w kontekście legislacyjnym;

Po trzecie podniesione przez Radę naruszenie jest czysto hipotetyczne. Jest ono faktycznie oraz prawnie bezzasadne mając na uwadze, że treść opinii zawartej w dokumencie 12979/12 była już publicznie ujawniona w chwili wydawania zaskarżonej decyzji.

Po czwarte Rada powołując art. 4 ust. 3 akapit pierwszy nie przeprowadziła badania przeważającego interesu publicznego rozważając jedynie ryzyko procesu podejmowania decyzji związane jej zdaniem z ujawnieniem, a nie pozytywne skutki takiego ujawnienia odnoszące się między innymi do legitymacji procesu podejmowania decyzji i powołując art. 4 ust. 2 tiret drugie nie przeprowadziła badania.

Zarzut drugi dotyczy naruszenia obowiązku uzasadnienia na podstawie art. 296 TFUE, w związku z tym, że Rada uchybiła obowiązkowi uzasadnienia zaskarżonej decyzji w sposób wystarczający i odpowiedni.

Skarga wniesiona w dniu 30 lipca 2013 r. — Dosen przeciwko OHIM — Gramm (Nano-Pad)

(Sprawa T-396/13)

(2013/C 274/39)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Franko Dosen (Berlin, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat H. Losert)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą był również: Thomas Gramm (Brema, Niemcy)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Wydziału Unieważnień Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 21 września 2011 (sygn. 4204 C) w brzmieniu nadanym decyzją Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 13 maja 2013 r. w sprawie R 1981/2011-4.

Zarzuty i główne argumenty

Zarejestrowany wspólnotowy znak towarowy będący przedmiotem wniosku o unieważnienie prawa do znaku: Słowny znak towarowy „Nano-Pad” dla towarów z klasy 17 — wspólnotowy znak towarowy nr 8 228 421

Właściciel wspólnotowego znaku towarowego: Strona skarżąca

Strona wnosząca o unieważnienie prawa do wspólnotowego znaku towarowego: Thomas Gramm

Uzasadnienie wniosku o unieważnienie prawa do znaku: Bezwzględne podstawy unieważnienia określone w art. 52 ust. 1 lit. a) i b) rozporządzenia nr 207/2009

Decyzja Wydziału Unieważnień: Częściowe uwzględnienie wniosku o unieważnienie prawa do znaku

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia nr 207/2009

Skarga wniesiona w dniu 2 sierpnia 2013 r. — TVR Automotive przeciwko OHIM — TVR Italia (TVR)

(Sprawa T-398/13)

(2013/C 274/40)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: TVR Automotive Ltd (Whiteley, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciel: adwokaci A. von Mühlendahl i H. Hartwig)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą była również: TVR Italia Srl (Mediolan, Włochy)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 14 maja 2013 r. w sprawie R 823/2011-2;
- oddalenie wniesionego przez TVR Italia Srl w dniu 14 kwietnia 2013 r. odwołania od decyzji Wydziału Sprzeciwów z dnia 14 lutego 2011 r. wydanej w sprawie B 313 248;
- obciążenie Urzędu i TVR Italia Srl, w przypadku wstąpienia przez nią do postępowania, kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: TVR Italia Srl

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Graficzny znak towarowy zawierający słowne elementy „TVR ITALIA” dla towarów i usług z klas 12, 25 i 37 — zgłoszenie nr 5 699 954

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: Skarżąca

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Słowny krajowy i wspólnotowy znak towarowy „TVR”, zarejestrowany dla towarów i usług z klas 9, 11, 12, 25 i 41

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Uwzględnienie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: Uchylenie decyzji Wydziału Sprzeciwów i oddalenie sprzeciwu

Podniesione zarzuty:

- Naruszenie art. 42 ust. 2 i 3 rozporządzenia nr 207/2009;
- Naruszenie zasady res iudicata tudzież ne bis in idem oraz art. 42 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009 w związku z art. 15 rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 8 sierpnia 2013 r. — NIIT Insurance Technologies przeciwko OHIM (SUBSCRIBE)

(Sprawa T-404/13)

(2013/C 274/41)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: NIIT Insurance Technologies Ltd (Londyn, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciel: adwokat M. Wirtz)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Strona pozwana: Komisja Europejska i Unia Europejska, reprezentowana w niniejszej sprawie przez Unię Europejską

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Piątej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 4 czerwca 2013 r. w sprawie R 1308/2012-5 dotyczącej zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego nr 010355527, słowo: SUBSCRIBE i wcześniejszej decyzji Departamentu Znaków Towarowych OHIM z dnia 22 maja 2012 r. w zakresie, w jakim odmówiono przyznania ochrony zgłoszonemu znakowi;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „SUBSCRIBE” dla towarów i usług z klas 9, 16 i 42 — zgłoszenie nr 10 355 527

Decyzja eksperta: Odrzucenie zgłoszenia

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty:

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) i art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009;
- Naruszenie art. 83 rozporządzenia nr 207/2009 w związku z zasadą równego traktowania oraz art. 6 i 14 europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, podpisanej w Rzymie w dniu 4 listopada 1950 r. w brzmieniu nadanym przez Protokół nr 11, który wszedł w życie w dniu 1 listopada 1998 r.;
- Naruszenie art. 56 TFUE.

Skarga wniesiona w dniu 5 sierpnia 2013 r. — T & L Sugars Ltd i Sidul Açúcares przeciwko Komisji

(Sprawa T-411/13)

(2013/C 274/42)

Język postępowania: angielski

Strony

Strony skarżące: T & L Sugars Ltd (Londyn, Zjednoczone Królestwo) i Sidul Açúcares, Unipessoal Lda (Santa Iria de Azóia, Portugalia) (przedstawiciele: D. Waelbroeck, lawyer i D. Slater, Solicitor)

Żądania

Skarżące wnoszą do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzeń Komisji ustanawiających niekorzystną sytuację pod względem konkurencji, w szczególności i) rozporządzeń nr 505/2013⁽¹⁾ i 629/2013⁽²⁾ ustanawiających nadzwyczajne środki w odniesieniu do udostępniania cukru pozakwotowego i izoglukozy pozakwotowej na rynku Unii z zastosowaniem obniżonej opłaty z tytułu nadwyżek w roku gospodarczym 2012/2013; ii) rozporządzeń nr 574/2013⁽³⁾ i 677/2013⁽⁴⁾ ustalających współczynnik przydziału w odniesieniu do dostępnych ilości cukru pozakwotowego do sprzedania na rynku Unii z zastosowaniem obniżonej opłaty za przekroczenie kwoty krajowej, oraz iii) rozporządzenia nr 460/2013⁽⁵⁾ w sprawie minimalnej stawki cła na cukier ustalonej w związku z trzecim częściowym zaproszeniem do składania ofert oraz rozporządzenia nr 542/2013⁽⁶⁾ w sprawie minimalnej stawki cła na cukier ustalonej w związku z czwartym częściowym zaproszeniem do składania ofert; oraz uznanie zarzutu bezprawności na podstawie art. 277 TFUE wobec rozporządzenia nr 36/2013⁽⁷⁾ otwierającego stały przetarg na przywóz cukru objętego kodami 1701 14 10 oraz 1701 99 10 z zastosowaniem obniżonej stawki celnej w roku gospodarczym 2012/2013 za dopuszczalny i zasadny;
- tytułem żądania ewentualnego, uznanie zarzutu bezprawności na podstawie art. 277 TFUE wobec rozporządzeń nr 505/2013 i 629/2013 za dopuszczalny i zasadny;
- uznanie art. 186 lit. a) rozporządzenia nr 1234/2007⁽⁸⁾ (nowa wersja rozporządzenia) za bezprawny na podstawie art. 277 TFUE w zakresie, w jakim dokonuje on nieprawidłowej transpozycji odpowiednich przepisów rozporządzenia nr 318/2006⁽⁹⁾;
- zobowiązanie Unii Europejskiej, reprezentowanej przez Komisję, do naprawy wszelkich szkód poniesionych przez skarżące w wyniku naruszenia przez Komisję ciężących na niej zobowiązań prawnych oraz ustalenie wysokości odszkodowania za szkodę poniesioną przez skarżące w okresie od dnia 1 kwietnia 2013 r. do dnia 30 czerwca 2013 r. na kwotę 42 261,036 EUR powiększoną o wysokość wszelkich dalszych strat poniesionych przez skarżące po tej dacie lub wszelkie inne kwoty odzwierciedlające szkodę, jaka została lub zostanie poniesiona przez skarżące, jeśli zostanie to przez nie wykazane w niniejszym postępowaniu, w szczególności przy uwzględnieniu w należyty sposób szkód przyszłych, przy czym wszystkie wskazane wyżej kwoty winny zostać powiększone o odsetki od daty wydania wyroku przez Sąd do dnia zapłaty; oraz
- obciążenie Komisji wszystkimi kosztami i wydatkami związanymi z niniejszym postępowaniem.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżące podnoszą osiem zarzutów.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia zasady niedyskryminacji w ten sposób, że z jednej strony rozporządzenia nr 505/2013 i 629/2013 przewidują stałą opłatę za przekroczenie kwoty krajowej, mającą ogólne zastosowanie, w wysokości 177 EUR i 148 EUR za tonę — czyli mniej niż połowę zwykłej kwoty 500 EUR za tonę — w zastosowaniu do szczególnej ilości (łącznie 300 000 ton) cukru, rozdzielonej równo wyłącznie pomiędzy skarżące będące zakładami przetwórstwa buraków cukrowych. Z drugiej strony rozporządzenie nr 36/2013 przewiduje nieznaną i nieprzewidywalną cło, mające zastosowanie tylko do zwycięzców przetargu (którymi mogą być rafinerie cukru trzcinowego, zakłady przetwórstwa buraków cukrowych lub jakiegokolwiek strona trzecia) i na nieokreśloną kwotę łączną.
- 2) Zarzut drugi dotyczy naruszenia nowej wersji rozporządzenia/braku odpowiedniej podstawy prawnej w ten sposób, że w odniesieniu do rozporządzeń nr 505/2013 i 629/2013 Komisja nie ma żadnych uprawnień do zwiększania kwot, a wręcz przeciwnie — zobowiązana jest do nakładania wysokich, odstraszających opłat za udostępnianie na rynku Unii cukru pozakwotowego. W odniesieniu do przetargów podatkowych Komisja wyraźnie nie posiada upoważnienia ani uprawnień do przyjęcia tego rodzaju środka, który nigdy nie został przewidziany w podstawowych przepisach.
- 3) Zarzut trzeci dotyczy naruszenia zasady pewności prawa w ten sposób, że Komisja stworzyła system, w którym cła nie są przewidywalne i określane poprzez stosowanie spójnych, obiektywnych kryteriów, lecz raczej ustalone subiektywną gotowością do płacenia (zresztą podmiotów podlegających bardzo różnorodnym naciskom i zachętom w tym względzie), bez żadnej faktycznej więzi z rzeczywistymi przywożonymi produktami.
- 4) Zarzut czwarty dotyczy naruszenia zasady proporcjonalności w zakresie, w jakim Komisja mogła swobodnie przyjąć mniej restrykcyjne środki w celu zaradzenia brakom w zaopatrzeniu, które nie zostałyby przyjęte wyłącznie na szkodę rafinerii importujących.
- 5) Zarzut piąty dotyczy naruszenia zasady uzasadnionych oczekiwań w ten sposób, że skarżące mogły w uzasadniony sposób oczekiwać, iż Komisja użyje narzędzi dostępnych w rozporządzeniu nr 1234/2007 w celu przywrócenia dostępności zaopatrzenia w surowy cukier trzcinowy do rafinacji. Skarżące mogły także w uzasadniony sposób oczekiwać, że Komisja zachowa równowagę pomiędzy rafineriami importującymi a krajowymi producentami cukru.
- 6) Zarzut szósty dotyczy naruszenia zasad staranności, sumienności i dobrej administracji polegającego na tym, że Komisja, zarządzając rynkiem cukru, wielokrotnie popełniała podstawowe błędy i podejmowała sprzeczne ze sobą działania, co w najlepszym razie świadczy o braku zrozumienia

podstawowych mechanizmów rynkowych. Na przykład sporządzony przez nią bilans — który stanowi jedno z podstawowych narzędzi służących określaniu postaci i czasu interwencji na rynku — zawierał poważne błędy, a u jego podstaw leżała wadliwa metodologia. Co więcej, działania Komisji były oczywiście niewłaściwe w świetle braków w zaopatrzeniu.

- 7) Zarzut siódmy dotyczy naruszenia art. 39 TFUE w ten sposób, że Komisja nie osiągnęła dwóch celów określonych w tym postanowieniu traktatu.
- 8) Zarzut ósmy dotyczy naruszenia rozporządzenia nr 1006/2011⁽¹⁰⁾. Cła nałożone na biały cukier w istocie są tylko nieznacznie wyższe niż te dotyczące cukru surowego, bowiem różnica wynosi około 20 EUR za tonę. Kontrastuje to z różnicą 80 EUR pomiędzy standardowym cłem przywozowym za cukier rafinowany (419 EUR) i za surowy cukier do rafinacji (339 EUR), które są określone w rozporządzeniu nr 1006/2011.

Dodatkowo, na poparcie skargi o odszkodowanie skarżące twierdzą, że Komisja w sposób rażący i oczywisty przekroczyła margines swobodnego uznania przyznany jej przez rozporządzenie nr 1234/2007 poprzez jej bierność i niewłaściwe działanie. Ponadto brak przyjęcia odpowiednich środków przez Komisję stanowi oczywiste naruszenie zasady prawa „mającej na celu przyznanie praw jednostkom”. Komisja w szczególności naruszyła ogólne zasady UE pewności prawa, niedyskryminacji, proporcjonalności, uzasadnionych oczekiwań oraz obowiązku staranności, sumienności i dobrej administracji.

⁽¹⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 505/2013 z dnia 31 maja 2013 r. ustanawiające kolejne nadzwyczajne środki w odniesieniu do udostępniania cukru pozakwotowego i izoglukozy pozakwotowej na rynku Unii z zastosowaniem obniżonej opłaty z tytułu nadwyżek w roku gospodarczym 2012/2013 (Dz. U. L 147, s. 3).

⁽²⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 629/2013 z dnia 28 czerwca 2013 r. ustanawiające kolejne nadzwyczajne środki w odniesieniu do udostępniania cukru pozakwotowego i izoglukozy pozakwotowej na rynku Unii z zastosowaniem obniżonej opłaty z tytułu nadwyżek w roku gospodarczym 2012/2013 (Dz.U. L 179, s. 55).

⁽³⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 574/2013 z dnia 19 czerwca 2013 r. ustalające współczynnik przydziału w odniesieniu do dostępnych ilości cukru pozakwotowego do sprzedania na rynku Unii z zastosowaniem obniżonej opłaty za przekroczenie kwoty krajowej w roku gospodarczym 2012/2013 (Dz.U. L 168, s. 29).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 677/2013 z dnia 16 lipca 2013 r. ustalające współczynnik przydziału w odniesieniu do dostępnych ilości cukru pozakwotowego do sprzedania na rynku Unii z zastosowaniem obniżonej opłaty za przekroczenie kwoty krajowej w roku gospodarczym 2012/2013, Dz.U. L 194, s. 5).

⁽⁵⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 460/2013 z dnia 16 maja 2013 r. w sprawie minimalnej stawki cła na cukier ustalonej w związku z trzecim częściowym zaproszeniem do składania ofert w ramach postępowania o udzielenie zamówienia otwartego rozporządzeniem wykonawczym (UE) nr 36/2013 (Dz.U. L 133, s. 20).

- (⁶) Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 542/2013 z dnia 13 czerwca 2013 r. w sprawie minimalnej stawki cła na cukier ustalanej w związku z czwartym częściowym zaproszeniem do składania ofert w ramach postępowania o udzielenie zamówienia otwartego rozporządzeniem wykonawczym (UE) nr 36/2013 (Dz.U. L 162, s. 7).
- (⁷) Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 36/2013 z dnia 18 stycznia 2013 r. otwierające stały przetarg na przywóz cukru objętego kodami 1701 14 10 oraz 1701 99 10 z zastosowaniem obniżonej stawki celnej w roku gospodarczym 2012/2013 (Dz.U. L 16, s. 7).
- (⁸) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych (Dz.U. L 299, s. 1).
- (⁹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 318/2006 z dnia 20 lutego 2006 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru (Dz.U. L 58, s. 1).
- (¹⁰) Rozporządzenie Komisji (UE) nr 1006/2011 z dnia 27 września 2011 r. zmieniające załącznik I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej taryfy celnej (Dz.U. L 282, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 9 sierpnia 2013 r. — Chin Haur Indonesia przeciwko Radzie

(Sprawa T-412/13)

(2013/C 274/43)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Chin Haur Indonesia, PT (Tangerang, Indonezja) (przedstawiciele: T. Müller-Ibold i F.C. Laprévote, lawyers)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

Skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie częściowej nieważności art. 1 ust. 1 i 3 rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 501/2013 (¹) w zakresie w jakim rozszerza cło antydumpingowe na skarżącą oraz odrzuca wniosek skarżącej o zwolnienie;
- obciążenie Rady kosztami obsługi prawnej oraz pozostałymi kosztami i wydatkami poniesionymi przez skarżącą w związku z niniejszą sprawą; oraz
- podjęcie wszelkich innych środków, jakie Sąd uzna za stosowne.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżąca podnosi pięć zarzutów.

- 1) Zarzut pierwszy, oparty na fakcie, że Komisja i Rada nie wykazały obejścia w odniesieniu do przywozu z Indonezji i popełniły zatem oczywisty błąd w ocenie, gdyż:
 - twierdzenie, że miała miejsce zmiana struktury handlu jest oczywiście błędne;
 - Rada błędnie uznała, że producenci z Indonezji, w szczególności skarżąca, dokonywali przeładunku rowerów z Chin do UE.
- 2) Zarzut drugi, oparty na fakcie, że Rada błędnie uznała, iż skarżąca odmówiła współpracy, a taki brak współpracy uzasadniał odmówienie jej zwolnienia, gdyż:
 - skarżąca współpracowała najlepiej jak mogła;
 - twierdzenie o braku współpracy jest bezpodstawne;
 - twierdzenie Rady o braku współpracy jest pozbawione uzasadnienia;
 - Rada nie uwzględniła dodatkowych informacji przedstawionych przez skarżącą.
- 3) Zarzut trzeci, oparty na naruszeniu praw procesowych skarżącej w ramach dochodzenia, gdyż:
 - Komisja naruszyła obowiązek dokonania bezstronnej oceny przedłożonych jej dowodów;
 - w dochodzeniu przeprowadzonym przez Komisję wystąpiły uchybienia proceduralne.
- 4) Zarzut czwarty, oparty na fakcie, że odmowa przyznania skarżącej zwolnienia stanowi naruszenie zasady równego traktowania, gdyż:
 - Komisja dopuściła się dyskryminacji względem skarżącej przyznając zwolnienie eksporterom w podobnej sytuacji i odrzucając wniosek skarżącej o zwolnienie;
 - wobec skarżącej podjęto błędnie takie same działania jak wobec producentów, którzy w ogóle nie współpracowali.
- 5) Zarzut piąty, oparty na fakcie, że ustalenia przyjęte w rozporządzeniu wykonawczym w zakresie szkody i dumpingu są niezgodne z podstawowym rozporządzeniem antydumpingowym, gdyż:
 - twierdzenie o osłabieniu skutków naprawczych cła antydumpingowego jest błędne.

— Komisja stwierdziła wystąpienie dumpingu na podstawie nierzetelnych i nieodpowiednich danych oraz błędnie odmówiła uwzględnienia danych dotyczących cen przedstawionych przez skarżącą.

(¹) Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 501/2013 z dnia 29 maja 2013 r. rozszerzające ostateczne cło antydumpingowe, nałożone rozporządzeniem wykonawczym (UE) nr 990/2011 na przywóz rowerów pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej, na przywóz rowerów wysyłanych z Indonezji, z Malezji, ze Sri Lanki i z Tunezji, zgłoszonych lub niezgłoszonych jako pochodzące z Indonezji, z Malezji, ze Sri Lanki i z Tunezji (Dz.U. 2013 L 153, s. 1)

Skarga wniesiona w dniu 9 sierpnia 2013 r. — City Cycle Industries przeciwko Radzie

(Sprawa T-413/13)

(2013/C 274/44)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: City Cycle Industries (Kolombo, Sri Lanka)
(przedstawiciele: T. Müller-Ibold i F.C. Laprévotte, lawyers)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

Skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie częściowej nieważności art. 1 ust. 1 i 3 rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 501/2013 (¹) w zakresie w jakim rozszerza cło antydumpingowe na skarżącą oraz odrzuca wniosek skarżącej o zwolnienie;
- obciążenie Rady kosztami obsługi prawnej oraz pozostałymi kosztami i wydatkami poniesionymi przez skarżącą w związku z niniejszą sprawą; oraz
- podjęcie wszelkich innych środków, jakie Sąd uzna za stosowne.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżąca podnosi pięć zarzutów.

- 1) Zarzut pierwszy, oparty na fakcie, że Komisja i Rada nie wykazały obejścia w odniesieniu do przywozu ze Sri Lanki i popełniły zatem oczywisty błąd w ocenie, gdyż:
 - twierdzenie, że miała miejsce zmiana struktury handlu jest oczywiście błędne;

— Rada błędnie uznała, że producenci ze Sri Lanki, w szczególności skarżąca, dokonywali przeładunku rowerów z Chin do UE.

- 2) Zarzut drugi, oparty na fakcie, że Rada błędnie uznała, iż skarżąca odmówiła współpracy, a taki brak współpracy uzasadniał odmówienie jej zwolnienia, gdyż:

— skarżąca współpracowała najlepiej jak mogła;

— twierdzenie o braku współpracy jest bezpodstawne;

— twierdzenie Rady o braku współpracy jest pozbawione uzasadnienia;

— Rada nie uwzględniła dodatkowych informacji przedstawionych przez skarżącą.

- 3) Zarzut trzeci, oparty na naruszeniu praw procesowych skarżącej w ramach dochodzenia, gdyż:

— rozporządzenie wykonawcze narusza zasady staranności i dobrej administracji;

— niekompletna dokumentacja przedstawiona skarżącej stanowi naruszenie jej prawa do obrony.

- 4) Zarzut czwarty, oparty na fakcie, że odmowa przyznania skarżącej zwolnienia stanowi naruszenie zasady równego traktowania, gdyż:

— Komisja dopuściła się dyskryminacji względem skarżącej przyznając zwolnienie eksporterom w podobnej sytuacji i odrzucając wniosek skarżącej o zwolnienie;

— wobec skarżącej podjęto błędnie takie same działania jak wobec producentów, którzy w ogóle nie współpracowali.

- 5) Zarzut piąty, oparty na fakcie, że ustalenia przyjęte w rozporządzeniu wykonawczym w zakresie szkody i dumpingu są niezgodne z podstawowym rozporządzeniem antydumpingowym, gdyż:

— twierdzenie o osłabieniu skutków naprawczych cła antydumpingowego jest błędne.

— twierdzenie dotyczące dumpingu w rozporządzeniu wykonawczym również jest błędne.

(¹) Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 501/2013 z dnia 29 maja 2013 r. rozszerzające ostateczne cło antydumpingowe, nałożone rozporządzeniem wykonawczym (UE) nr 990/2011 na przywóz rowerów pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej, na przywóz rowerów wysyłanych z Indonezji, z Malezji, ze Sri Lanki i z Tunezji, zgłoszonych lub niezgłoszonych jako pochodzące z Indonezji, z Malezji, ze Sri Lanki i z Tunezji (Dz.U. 2013 L 153, s. 1)

SĄD DO SPRAW SŁUŻBY PUBLICZNEJ

Skarga wniesiona w dniu 6 czerwca 2013 r. — ZZ przeciwko Komisji

(Sprawa F-56/13)

(2013/C 274/45)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: ZZ (przedstawiciel: adwokat L. Vogel)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji dotyczącej przeniesienia uprawnień emerytalnych skarżącej do systemu emerytalnego Unii, która została wydana na podstawie nowych ogólnych przepisów wykonawczych do art. 11 i 12 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego urzędników

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji organu powołującego z dnia 27 lutego 2013 r. oddalającej zażalenia wniesione przez skarżącego w dniu 7 stycznia 2013 r. na decyzje PMO.4 z dnia 10 października 2012 r.;
- stwierdzenie nieważności tych decyzji wydanych przez PMO.4 w dniu 10 października 2012 r., na które zażalenia wniosła skarżąca;
- stwierdzenie niezgodności z prawem ogólnych przepisów wykonawczych do art. 11 i 12 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego urzędników przyjętych w dniu 3 marca 2011 r., w szczególności przepisów art. 9 i stwierdzenie, że nie mają one zastosowania w niniejszej sprawie;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 26 kwietnia 2013 r. — ZZ przeciwko Komisji

(Sprawa F-60/13)

(2013/C 274/46)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: ZZ (przedstawiciel: adwokat F. Frabetti)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności dorozumianej decyzji odmownej w sprawie wniosku złożonego przez skarżącego na podstawie art. 90 ust. 1 regulaminu pracowniczego, dotyczącego skorygowania zapisów jego nieobecności z powodu choroby w aplikacji SysPer2.

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności dorozumianej decyzji odmownej w sprawie wniosku skarżącego nr D/299/12 z dnia 13 kwietnia 2012 r., w odniesieniu do skorygowania zapisów jego nieobecności z powodu choroby w SysPer2, poprzez uwzględnienie wyłącznie dni roboczych, od dnia 13 kwietnia 2009 r. do dnia wystąpienia z wnioskiem;
- Stwierdzenie nieważności dorozumianej decyzji odmownej w sprawie wniosku skarżącego nr D/299/12 z dnia 13 kwietnia 2012 r., w odniesieniu do 5 dni odliczonych od przysługującego mu urlopu za rok 2012;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 25 czerwca 2013 r. — ZZ i in. przeciwko EBI

(Sprawa F-61/13)

(2013/C 274/47)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: ZZ i in. (przedstawiciel: adwokat L. Levi)

Strona pozwana: Europejski Bank Inwestycyjny

Przedmiot i opis sporu

Po pierwsze stwierdzenie nieważności decyzji indywidualnych o zastosowaniu wobec skarżących premii na podstawie nowego systemu oceny wyników w pracy i, po drugie stwierdzenie nieważności decyzji o przyznaniu skarżącym premii z naruszeniem nowego systemu oceny wyników w pracy oraz związane z tym żądanie zasądzenia od EBI odszkodowania i zadośćuczynienia

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności decyzji indywidualnych o zastosowaniu wobec skarżących premii w zakresie, w jakim decyzje te stanowią wynik zastosowania nowego systemu oceny wyników w pracy;
- tytułem żądania ewentualnego: stwierdzenie nieważności decyzji o przyznaniu premii dwojgu skarżących z naruszeniem nowego systemu oceny wyników w pracy;
- zasądzenie od pozwanego zapłaty odszkodowania i zadośćuczynienia;
- na wypadek, gdyby pozwany nie przedstawił ich z własnej inicjatywy, w ramach środków organizacji postępowania, wezwanie pozwanego do przedstawienia dokumentów;
- obciążenie EBI kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 28 czerwca 2013 r. — ZZ przeciwko Trybunałowi Sprawiedliwości**(Sprawa F-64/13)**

(2013/C 274/48)

*Język postępowania: francuski***Strony***Strona skarżąca:* ZZ (przedstawiciel: adwokat F. Rollinger)*Strona pozwana:* Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej**Przedmiot i opis sporu**

Stwierdzenie nieważności sprawozdania z oceny skarżącej za okres od 1 stycznia 2008 r. do 31 grudnia 2008 r. oraz zasądzenie od strony pozwanej zadośćuczynienia za krzywdę.

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności sprawozdania z oceny dotyczącej strony skarżącej za okres od 1 stycznia 2008 r. do 31 grudnia 2008 r.;
- stwierdzenie nieważności decyzji o oddaleniu zażalenia z dnia 21 marca 2013 r.;

- zasądzenie od strony pozwanej kwoty 58 000 EUR z tytułu zadośćuczynienia za krzywdę;
- obciążenie Trybunału Sprawiedliwości kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 4 lipca 2013 r. — ZZ przeciwko Europołowi**(Sprawa F-66/13)**

(2013/C 274/49)

*Język postępowania: francuski***Strony***Strona skarżąca:* ZZ (przedstawiciel: adwokat J.J. Ghosez)*Strona pozwana:* Europejski Urząd Policji (Europol)**Przedmiot i opis sporu**

Stwierdzenie nieważności decyzji w sprawie nieprzedłużenia ze skarżącą umowy o pracę na czas określony.

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności decyzji wydanej przez stronę pozwaną w dniu 28 września 2012 r., w której pozwana informuje skarżącą, że nie przedłuży z nią umowy na czas określony, która wygasa z dniem 31 grudnia 2012 r. oraz decyzji potwierdzającej oddalającej zażalenie skarżącej, wydanej w dniu 9 kwietnia 2013 r.;
- Zasądzenie od pozwanej na rzecz skarżącej różnicy pomiędzy z jednej strony kwotą wynagrodzenia, które byłoby jej należne, gdyby pozostała na swoim stanowisku, a z drugiej strony kwotą wynagrodzenia, honorariów, zasiłku dla bezrobotnych lub jakiegokolwiek innego ekwiwalentnego zasiłku, które rzeczywiście uzyskiwała od dnia 1 stycznia 2013 r. zamiast wynagrodzenia pobieranego w charakterze członka personelu tymczasowego;
- obciążenie Europolu kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 8 lipca 2013 r. — ZZ przeciwko Europolowi**(Sprawa F-67/13)**

(2013/C 274/50)

*Język postępowania: francuski***Strony***Strona skarżąca:* ZZ (przedstawiciel: adwokat J.J. Ghosez)*Strona pozwana:* Europejski Urząd Policji (Europol)**Przedmiot i opis sporu**

Stwierdzenie nieważności decyzji w sprawie nieprzedłużenia ze skarżącą umowy o pracę na czas określony.

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności decyzji wydanych przez stronę pozwaną w dniach 26 września i 7 grudnia 2012 r., w których pozwana informuje skarżącą, że nie przedłuży z nią umowy o pracę na czas określony, która wygasa z dniem 31 marca 2013 r. oraz decyzji oddalającej zażalenie skarżącej, wydanej w dniu 9 kwietnia 2013 r.;
- Zasądzenie od pozwanej na rzecz skarżącej różnicy pomiędzy z jednej strony kwotą wynagrodzenia, które byłoby jej należne, gdyby pozostała na swoim stanowisku, a z drugiej strony kwotą wynagrodzenia, honorariów, zasiłku dla bezrobotnych lub jakiegokolwiek innego ekwiwalentnego zasiłku, które rzeczywiście uzyskiwała od dnia 1 kwietnia 2013 r. zamiast wynagrodzenia pobieranego w charakterze członka personelu tymczasowego;
- obciążenie Europolu kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 9 lipca 2013 r. — ZZ przeciwko EBC**(Sprawa F-68/13)**

(2013/C 274/51)

*Język postępowania: angielski***Strony***Strona skarżąca:* ZZ (przedstawiciel: adwokat L. Levi)*Strona pozwana:* Europejski Bank Centralny**Przedmiot i opis sporu**

Stwierdzenie nieważności decyzji EBC w sprawie zamknięcia wewnętrznego dochodzenia administracyjnego i sprawozdania

z dochodzenia oraz zadośćuczynienie za krzywdę, której doznał skarżący.

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności decyzji Zarządu z dnia 7 stycznia 2013 r. w sprawie przyjęcia do wiadomości sprawozdania końcowego i zamknięcia wewnętrznego dochodzenia administracyjnego;
- w konsekwencji, stwierdzenie nieważności dochodzenia I sprawozdania z dochodzenia i wszczęcie ponownego dochodzenia z prawidłową oceną okoliczności faktycznych;
- zasądzenie odszkodowania za poniesioną szkodę szacowaną *ex aequo et bono* na 50 000 EUR;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 9 lipca 2013 r. — ZZ przeciwko Komisji**(Sprawa F-69/13)**

(2013/C 274/52)

*Język postępowania: francuski***Strony***Strona skarżąca:* ZZ (przedstawiciele: adwokaci S. Orlandi, J.N. Louis, D. Abreu Caldas)*Strona pozwana:* Komisja Europejska**Przedmiot i opis sporu**

Stwierdzenie nieważności decyzji o obliczeniu dodatkowych lat zaliczanych do okresu uprawniającego do emerytury nabytych przed rozpoczęciem służby na podstawie nowych ogólnych przepisów wykonawczych.

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji o obliczeniu lat zaliczanych do okresu uprawniającego do emerytury z systemu emerytalnego instytucji Unii Europejskiej (zwanego dalej „SEIUE”) w przypadku przeniesienia uprawnień emerytalnych do tego systemu na podstawie ogólnych przepisów wykonawczych (zwanych dalej „OPW”) do art. 11 § 2 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego z dnia 3 marca 2011 r.;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 15 lipca 2013 r. — ZZ przeciwko EEA**(Sprawa F-71/13)**

(2013/C 274/53)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: ZZ (przedstawiciele: adwokaci S. Orlandi, J.N. Louis, D. Abreu Caldas)

Strona pozwana: Europejska Agencja Środowiska (EEA)

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności odmownej decyzji w sprawie wniosku skarżącego o wszczęcie dochodzenia administracyjnego w celu wykazania lub wyjaśnienia okoliczności mobbingu.

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności decyzji odmownej wydanej w dniu 20 września 2012 r. przez organ upoważniony do zawierania umów o pracę w sprawie wniosku skarżącego o wszczęcie dochodzenia administracyjnego w celu wykazania lub wyjaśnienia okoliczności mobbingu.
- obciążenie AEE kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 15 lipca 2013 r. — ZZ i in. przeciwko EFI**(Sprawa F-72/13)**

(2013/C 274/54)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: ZZ i in. (przedstawiciel: adwokat L. Levi)

Strona pozwana: Europejski Fundusz Inwestycyjny (EFI)

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji zawartych w rozliczeniach wynagrodzenia o zastosowaniu wobec skarżących decyzji Rady Dyrektorów w sprawie ustalenia awansu płacowego z ograniczeniem do 2,3%, decyzji dyrektora generalnego EFI w

sprawie ustalenia nowej siatki osiągnięć wiążącej się z utratą, w zależności od skarżącego, od 1 do 2 % wynagrodzenia i decyzji Komitetu Zarządzającego EBI określającej siatkę osiągnięć wiążącą się z utratą, w zależności od skarżącego, od 1 do 2 % wynagrodzenia oraz, po drugie, następne żądanie zasądzenia od EFI zapłaty kwoty wynikającej z różnicy w wynagrodzeniu oraz odszkodowania

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji o zastosowaniu wobec skarżących decyzji Rady Dyrektorów EFI z dnia 4 lutego 2013 r. w sprawie ustalenia awansu płacowego z ograniczeniem do 2,3%, decyzji dyrektora generalnego EFI w sprawie ustalenia nowej siatki osiągnięć wiążącej się z utratą, w zależności od skarżącego, od 1 do 2 % wynagrodzenia, które to decyzje wynikają z decyzji Rady Dyrektorów EBI z dnia 18 grudnia 2012 r. w sprawie ustalenia awansu płacowego z ograniczeniem do 2,3% oraz decyzji Komitetu Zarządzającego EBI z dnia 29 stycznia 2013 r. określającej siatkę osiągnięć powodującą utratę, w zależności od skarżącego, od 1 do 2 % wynagrodzenia (wyżej wymienione decyzje EFI zostały ujawnione w rozliczeniach wynagrodzenia za kwiecień 2013 r.) oraz stwierdzenie nieważności w tym samym zakresie wszystkich decyzji EFI zawartych w kolejnych rozliczeniach wynagrodzenia;
- zasądzenie od strony pozwanej zapłaty kwoty wynikającej z różnicy w wynagrodzeniu wypłacanym na podstawie wskazanych powyżej decyzji Rady Dyrektorów EFI i dyrektora generalnego EFI z dnia 4 lutego 2013 r., Rady Dyrektorów EBI z dnia 18 grudnia 2012 r. i Komitetu Zarządzającego EBI z dnia 29 stycznia 2013 r. w stosunku do stosowania siatki osiągnięć „4-3-2-1-0” i siatki „żółtej” „5-4-3-1-0” lub, pomocniczo, dla skarżących, którzy uzyskali ocenę A, w stosunku do stosowania siatki osiągnięć „3-2-1-0-0” i, dla skarżących, do których stosuje się siatkę „żółtą”, w stosunku do siatki żółtej „4-3-2-0-1”; tę różnicę w wynagrodzeniu należy podwyższyć o odsetki za zwłokę poczynawszy od dnia 15 kwietnia 2013 r. i, następnie, od 15 każdego miesiąca aż do chwili całkowitej zapłaty; wysokość odsetek podlega ustaleniu zgodnie ze stopą EBC podwyższoną o 3 pkt;
- zasądzenie od strony pozwanej odszkodowania za szkodę poniesioną w związku z utratą siły nabywczej, której wysokość szacuje się ex aequo et bono i tymczasowo na 1,5% miesięcznego wynagrodzenia każdego ze skarżących;
- w razie gdy strona skarżąca nie przedstawi ich z własnej inicjatywy, wezwanie jej w ramach środków organizacji postępowania do przedstawienia następujących dokumentów:
 - decyzji Rady Dyrektorów EFI dotyczącej dostosowania statusu zatrudnienia pracowników EFI z dnia 24 września 2001 r.;

- decyzji EFI w sprawie organizacji „odpowiedniej procedury”, o której mowa w decyzji Rady Dyrektorów EFI dotyczącej dostosowania statusu zatrudnienia pracowników EFI z dnia 24 września 2001 r.;
- decyzji Rady Dyrektorów EFI, w zasadzie z dnia 4 lutego 2013 r., w sprawie ustalenia budżetu dla personelu na 2013 r.;
- decyzji dyrektora generalnego EFI w sprawie ustalenia nowej siatki osiągnięć na 2013 r.;
- protokołu posiedzenia Rady Dyrektorów EBI z dnia 18 grudnia 2012 r.;
- protokołu posiedzenia Komitetu Zarządzającego EBI z dnia 29 stycznia 2013 r.;
- noty dykcji ds. personelu EBI „personnel/ASP/2013-5” z dnia 29 stycznia 2013 r.;
- Corporate Operational Plans 2013-2015 EBI i EFI;
- obciążenie EBI kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 17 lipca 2013 r. — ZZ przeciwko EBC

(Sprawa F-73/13)

(2013/C 274/55)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: ZZ (przedstawiciel: adwokat L. Levi)

Strona pozwana: Europejski Bank Centralny

Przedmiot i opis sporu

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji EBC z dnia 28 maja 2013 r. o zwolnieniu dyscyplinarnym skarżącego oraz żądanie zadośćuczynienia za krzywdę.

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenia nieważności decyzji Europejskiego Banku Centralnego z dnia 28 maja 2013 r. o zwolnieniu dyscyplinarnym skarżącego ze skutkiem na dzień 31 sierpnia 2013 r.;
- w konsekwencji nakazanie pełnego i całkowitego przywrócenia skarżącego do służby oraz właściwego upublicznienia tego faktu w celu przywrócenia dobrego imienia skarżącego;
- w każdym razie zasądzenie na rzecz skarżącego zadośćuczynienia za krzywdę w kwocie oszacowanej *ex aequo et bono* na 20 000 EUR;
- obciążenie EBC kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 25 lipca 2013 r. — ZZ przeciwko Komisji

(Sprawa F-74/13)

(2013/C 274/56)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: ZZ (przedstawiciele: adwokaci S. Orlandi, J.N. Louis i D. Abreu Caldas)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji dotyczącej przeniesienia uprawnień emerytalnych skarżącej do systemu emerytalnego Unii, która została wydana na podstawie nowych ogólnych przepisów wykonawczych do art. 11 i 12 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego urzędników

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności decyzji o przeniesieniu jej uprawnień emerytalnych nabytych przed podjęciem przez nią służby do systemu emerytalnego instytucji Unii Europejskiej zgodnie z obliczeniami dokonanymi w oparciu o ogólne przepisy wykonawcze do art. 11 ust. 2 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego z dnia 3 marca 2011 r.;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

**Skarga wniesiona w dniu 1 sierpnia 2013 r. — ZZ
przeciwko Komisji**

(Sprawa F-75/13)

(2013/C 274/57)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: ZZ (przedstawiciele: adwokaci D. Abreu Caldas, A. Coolen, É. Marchal, J.-N. Louis, S. Orlandi)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji o odmowie przyznania skarżącemu dodatku zagranicznego

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji PMO z dnia 4 października 2012 r. o odmowie przyznania skarżącemu dodatku zagranicznego przewidzianego w art. 4 załącznika VII do regulaminu pracowniczego;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

2013/C 274/51	Sprawa F-68/13: Skarga wniesiona w dniu 9 lipca 2013 r. — ZZ przeciwko EBC	31
2013/C 274/52	Sprawa F-69/13: Skarga wniesiona w dniu 9 lipca 2013 r. — ZZ przeciwko Komisji	31
2013/C 274/53	Sprawa F-71/13: Skarga wniesiona w dniu 15 lipca 2013 r. — ZZ przeciwko EEA	32
2013/C 274/54	Sprawa F-72/13: Skarga wniesiona w dniu 15 lipca 2013 r. — ZZ i in. przeciwko EFI	32
2013/C 274/55	Sprawa F-73/13: Skarga wniesiona w dniu 17 lipca 2013 r. — ZZ przeciwko EBC	33
2013/C 274/56	Sprawa F-74/13: Skarga wniesiona w dniu 25 lipca 2013 r. — ZZ przeciwko Komisji	33
2013/C 274/57	Sprawa F-75/13: Skarga wniesiona w dniu 1 sierpnia 2013 r. — ZZ przeciwko Komisji	34

Portal EUR-Lex (<http://new.eur-lex.europa.eu>) zapewnia bezpośredni i bezpłatny dostęp do prawodawstwa Unii Europejskiej. EUR-Lex umożliwia dostęp do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* oraz traktatów, aktów prawnych, orzecznictwa i aktów przygotowawczych.

Dodatkowe informacje o Unii Europejskiej znajdują się na stronie: <http://europa.eu>

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL